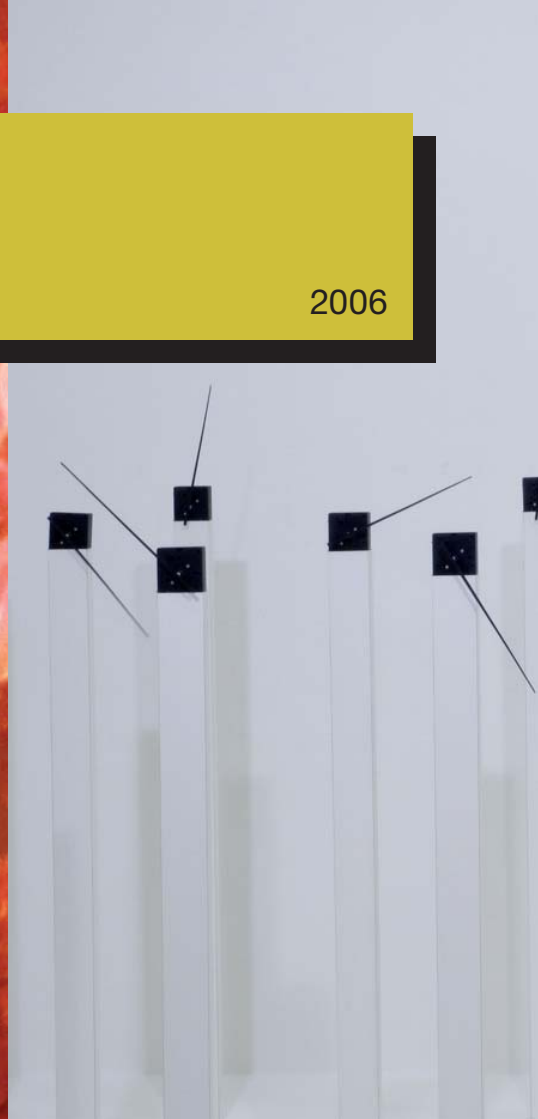
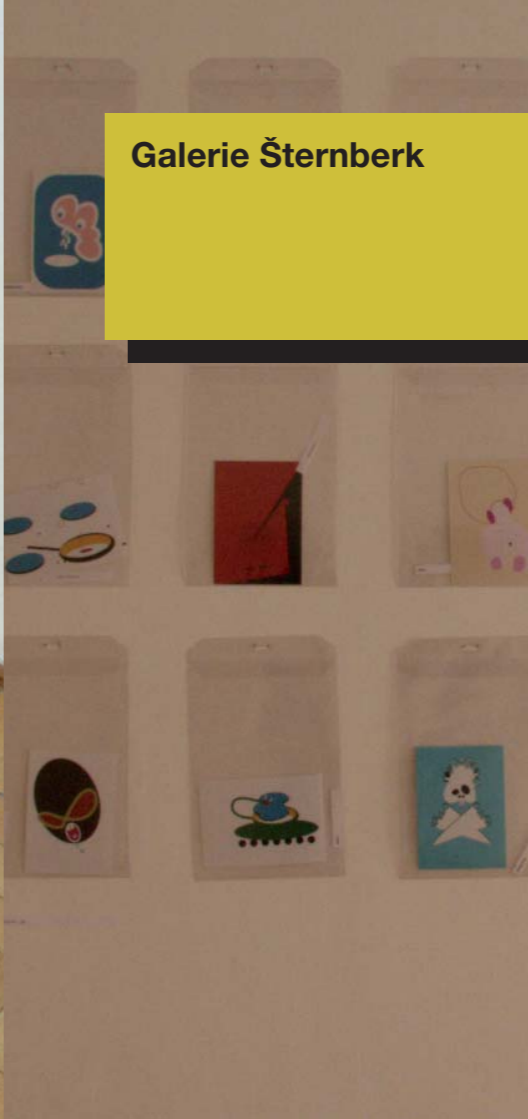

Galerie Šternberk

2006

Galerie Šternberk

2006

Musím říct, že to byly chvíle, kdy jsem se cítil jakž takž dobře

Rozhovor s Michalem Kalhousem

Od listopadu 2006 už nepůsobíš v Galerii Šternberk, ve které jsi strávil pět let. Jak to období zpětně vnímáš?

Za tu dobu jsem velmi vděčný. Hodně jsem se naučil, setkal se se spoustou příjemných lidí, viděl mnoho dobrého umění a napomohl tomu, aby je vidělo i pár tisíc lidí ze Šternberka a okolí. Samozřejmě se zpětně dívám s určitou nostalgii, ale zase jsem rád, že po mně nastupuje Martin Fišr, který chce pokračovat v tom, co tady bylo započato už dávno přede mnou.

Studoval jsi matematiku a fyziku, pak dějiny umění, ale především jsi fotograf. Co tě vedlo k tomu zkoušet také práci kurátora?

Kurátorem jsem se stal po svém působení v Ústavu sociální péče ve Šternberku. Tu práci jsem znal z pozice umělce, který je vystavován. Musím říct, že práce kurátora pro mne znamenala určitý posun. Vystavující umělec přijede, nainstaluje si svoje věci a opustí město. Kurátor zůstává a je za projekt zodpovědný. Možná si tu zodpovědnost užívá víc, než umělec. Výstavu se tedy snaží obhájit před zbytkem světa a odpovídá na někdy i překvapivé otázky. Samozřejmě všechno musí organizačně zajistit. Byla to nesmírně zajímavá práce.

Galerii před tebou vedl Pavel Brunclík, který jí vydobyl určitou prestiž. Neomezoval se pouze na regionální umělce, prezentoval ikony českého umění, jako jsou Adriena Šimotová, Václav Boštlík, Stanislav Kolíbal, Karel Malich, Jiří John, Alena Kučerová a další. Program jsi pozměnil, ale jeho kvalitu udržel. Zorganizoval jsi během roku více výstav, podařilo se ti prosadit víc fotografie a neaktuálnější umění. Jaká byla tvoje představa, s níž jsi začal galerii vést? Na co jsi chtěl navázat a co bylo podle tebe nutné změnit?

Především jsem nechtěl pokazit dobré jméno galerie, které budovala už paní Servusová (galerii vedla v letech 1991–1997 – pozn. TN). Chtěl jsem vystavovat umělce, kteří mi jsou blízcí a které mám rád. Snažil jsem se o pestrost, průřez všemi generacemi i směry, protože mi bylo jasné, že ve městě s 15 tisíci obyvateli

je málo pravděpodobné si získat pouze úzce zaměřené publikum. Zároveň jsem pokračoval v soustředění se na práci se školní mládeží, které jsem chtěl ukázat, co česká výtvarná scéna skýtá. Fotografii zde prezentovali už mí předchůdci a v tom jsem rád pokračoval. Díky přípravě výstav jsem mohl blíže poznat nejen své oblíbené pokroky, ale i řadu dalších zajímavých tvůrců. Práce s autorem člověku často zodpoví spoustu otázek, které si chce ujasnit.

První výstava, kterou jsi zde zorganizoval, byla poměrně odvážná. V létě 2001, kdy Jiří Surůvka s Ilonou Németh vystavovali v Českém a Slovenském pavilonu na Benátském bienále, jsi tady Surůvkovy práce představil pod názvem Reprezentant ČSR.

Do galerie jsem nastupoval v červenci a musel jsem vytvořit výstavní program na zbytek roku, což nebyl úplně standardní postup. Věděl jsem, že první akce musí být něčím výjimečná. Proto jsem oslovil Surůvku, aby část Benátského bienále paralelně realizoval v Galerii Šternberk. Jiří zde výstavu ještě mírně rozšířil. Ten projekt se nám podařil.

Jaké byly reakce? Na mysl mám nejen běžné návštěvníky, ale i ohlas odborné veřejnosti a hlavně představitelů města, které galerii finančně podporuje.

Reakci na mnou první uspořádanou výstavu nemám s čím srovnat, protože jsem se nedostal k reakcím na předchozí výstavy. Je faktem, že vernisáž měla nadprůměrnou návštěvnost. Pak jsem se taky činil při animacích, takže ji vidělo hodně diváků. Teď si nejsem schopný přesně vybavit, jak to bylo s mediálním ohlasem. V místních novinách byl poměrně velký, protože se vztahoval i k mému nástupu. Žádný rozkol s publikem jsem nezaznamenal, nebo mi to aspoň nikdo neřekl.

Galerie má v celorepublikovém kontextu osobitou pozici. Prezentuje kvalitní současné umění, některé projekty jsou zde představeny vůbec poprvé. Přitom je to regionální galerie zřízená a financovaná městem. Myslím, že dělá Šternberku dobrou reklamu. V nedávné době však proběhly snahy o její přesunutí do prostor Handkeho galerie, případně do bývalého augustiniánského kláštera. Uvažovalo se dokonce o jejím zprivatizování.

Je samozřejmé, že galerie s progresivnějším programem nemá v regionu na růžích ustláno. Po celou dobu její existence se objevovaly snahy buď měnit její program nebo působiště galerie. Přitom má prostor velmi kultivovaný a důstojný. Představitelům města je jasné, že pro příští volby z galerie politický kapitál nezískají. I když jméno, které galerie městu dělá, určitě překračuje hranice kraje. Povědomí o Šternberku se díky ní zvyšuje – minimálně mezi lidmi, kteří se o výtvarné umění zajímají. Snahy o přesunutí galerie se objevovaly přibližně jednou za rok, ale nemyslím si, že by se situace lišila oproti jiným městům, kde

působí podobně orientované výstavní síně. Asi nejvážnější ohrožení galerie bylo v roce 2006 ještě za mého působení, kdy šlo o snahu privatizovat Městská kulturní zařízení jako celek. Soutěže se zúčastnila jediná firma. Vyhrála s projektem, který plánoval místo 12 výstav jen 6, ze 60 animací a 8 – 12 přednášek průměrně konaných za rok, se omezil na 6 doprovodných akcí celkové a mezinárodní sympozium neplánoval vůbec. To vše za stejné peníze. Firma navíc deklarovala zachování směřování galerie. Nevím, jak to chtěli dokázat, když v plánu byly výstavy jako Žena a móda, Kraslice a Šternberské školy (jejichž výstavy galerie pořádala také, ale v prostorách bývalého augustiniánského kláštera). Naštěstí zvítězil zdravý rozum, který seznal, že třetina práce za stejné peníze není výhodou a k privatizaci nakonec nedošlo.

Jaká je situace dnes?

Doufám, že můj nástupce bude těchto tlaků ušetřen. Tyto pokusy jsem vždy vnímal jako značné ohrožení existence galerie, protože nabízené náhradní prostory byly absolutně neadekvátní. Snad to pominulo a podobné věci už nehrozí. Naopak, je zapotřebí městu poděkovat, že galerii podporuje. Mám pocit, že se i mezi zastupiteli postupně dostává do příznivějšího světla, že si uvědomují její význam nejen pro město, ale i pro českou výtvarnou scénu. Oceňuji také její roli ve výchově dětí ke všeobecnému kulturnímu rozhledu.

Animační programy jsou důležitou součástí galerijní práce. Jejich prostřednictvím se děti učí vnímat a chápat umění. Jak ve Šternberku probíhají?

Už za mých předchůdců galerie dbala o aktivní práci s mládeží a pokračuje v ní dodnes. Je to vzdělávání potencionálního publika, lidí, kteří budou mít ve výtvarném umění širší rozhled. Učitelé využívají výstavní nabídky galerie – buď si animace chystají sami nebo je pro ně připraví kurátor. Může to být prohlídka s výkladem a se zpětnou reflexí anebo děti dostávají přímo k výkladu animační listy, na které se mají k problematice slovně vyjádřit nebo splnit výtvarné zadání. Musím říct, že to byly chvíle, kdy jsem se cítil jakž takž dobře, protože jsem animace prováděl osobně a nejintenzivněji jsem cítil význam a smysl tohoto zařízení.

Roku 1992 vznikla ve Šternberku tradice mezinárodních uměleckých sympozií. U jejich zrodu stáli malíř Petr Zlamal a architektka Blanka Zlamalová. Právě díky nim vznikla počátkem 90. let i galerie. Můžeš říct něco o zmíněných sympoziích?

Město jako je Šternberk, a možná to platí i o větších městech, je hodně závislé na aktivitě lidí, často třeba jen jednotlivců, kteří mají jasnou vizi a ideu. U pokračování silné výtvarné tradice a jejího zhodnocení ve významných projektech

po roce 1990, stáli svou aktivitou manželé Zlamalovi. Do značné míry díky nim vznikla galerie i tradice výtvarných sympozií, kterých se v 90. letech uskutečnily 4 ročníky a která byla první aktivitou v opuštěném augustiniánském klášteře. Na sympozia jsme v letech 2005 a 2006 navázali zorganizováním dvou mezinárodních setkání, která probíhala v dnes již zachraňovaném objektu kláštera.

Jméno Zlamal bylo hojně skloňováno na přelomu let 2005 a 2006 v souvislosti s výstavou otce Petra Zlamala, malíře Wilhelma Zlamala. Město mu při té příležitosti udělilo čestné občanství.

Ve Šternberku dřív sídlil archiv i muzeum, ale tyto instituce byly v rámci sdružování do větších celků v 70. letech zrušeny. Domnívám se, že by je měla galerie částečně nahradit v připomínání důležitých výtvarných témat. Realizovaly se výstavy věnované šternberskému klasicismu, technickým památkám města a již nežijícím malířům Kurtu Grögerovi a jeho o něco mladšímu vrstevníkovi Wilhelmu Zlamalovi. Se Zlamalovou výstavou město spojilo udělení čestného občanství, které však následně rozvířilo celkem bouřlivou debatu mezi odbornou veřejností, jež proběhla na půdě regionálního tisku. Výstava, kterou připravil Ladislav Daněk, byla myslím vydařená. Prezentovala kvalitní výběr z tvorby tohoto autora.

Wilhelmu Zlamalovi však historici umění David Voda, Jakub Potůček a další vytýkali bezpáteří chování v době protektorátu a posléze i nadšené tvoření v duchu socialistického realismu. Proti udělení čestného občanství protestovali na vernisáži výstavy. Skandál, který přerostl hranice města, nastolil obecné otázky o morálce v umění.

To je otázka, která se dějinami umění prolíná neustále. Nevím, jaký vliv má nebo nemá morálka na výslednou kvalitu uměleckého díla. Vedle oficiálních zakázek tvořil Wilhelm Zlamal velmi kvalitní práce, které na výstavě byly zastoupeny. Probíhající diskuse se týkala spíše otázky čestného občanství a neustálé potřeby otevřené debaty i o věcech méně příjemných.

Ty sám jsi se ale zasadil o udělení jiného čestného občanství – šternberské rodačce Ericce Pedretti, která byla po II. světové válce jako sudetská Němka z republiky odsunuta. Zde šlo také především o morálku.

Ericca Pedretti je výtvarnice a jedna z nejvýznamnějších žijících švýcarských spisovatelek. Chtěl jsem, aby se jí občanství alespoň symbolicky navrátilo a Šternberk byl v takovémto vypořádávání se s minulostí mezi prvními. Myslím, že jsem přitom samozřejmě i na jejího strýce Kurta Grögera a na celou rodinu, která jako jedna z velmi mála dávala veřejně najevo svůj nesouhlas s Henleinovým hnutím, jež zde mezi německými voliči mělo až podezřelou absolutní většinu a málokdo z Němců se ho odvážil nevolit. Kurt Gröger také jako jediný Němec nežidovského původu bojoval proti Wehrmachtu v Benešově armádě ve Francii a poté se

aktivně účastnil francouzského odboje, kdy Čechům pomáhal utíkat přes Afriku do Velké Británie. Ani to mu ale nepomohlo, aby se po válce mohl vrátit a aby nedošlo k zabavení majetku jeho rodiny. Když jsem inicioval udělení čestného občanství, myslím jsem na nápravu stavu věcí. Erica Pedretti má dalekosáhlý význam a myslím si, že město Šternberk nemusí litovat, že je jeho čestnou občankou.

Když pročitám výstavní program galerie, mám pocit, že se ti dobře dařilo vyvažovat prezentaci umělců starší a střední generace (Jitka a Květa Válový, Olga Karlíková, Daisy Mrázková, Šmidrové, Jan Ambrúz, František Skála, Jitka Svobodová aj.) s mladým uměním (Krištof Kintera, Jan Turner, Jiří Přihoda či skupiny Rafani, Record, Kamera skura a Pode Bal), fotografy (Dagmar Hochová, Jasanský/Polák, Miroslav Tichý aj.) a umělci spjatými s regionem (Kurt Gröger, Erica Pedretti, Wilhelm Zlamal, Petr Zlamal, Petr Jochmann, Inge Kosková aj.). Zapomněla jsem na nějaký důležitý okruh tvého zájmu?

Už jsem říkal na začátku, že jsem se snažil prezentovat českou scénu co nejpětřeji. Často i tím, pokud to dovolily finanční možnosti, že jsem přizval nějakého kurátora, který by zde ukázal svůj pohled a udělal zde výstavu, o níž máš pocit, že na naší scéně chybí. Spolupracoval jsem třeba s Věrou Jirousovou, Jiřím Ptáčkem, Jiřím Oličem, Zbyňkem Sedláčkem, Jiřím Valochem a dalšími.

Kterých projektů z doby svého působení si ceníš nejvíc?

Nejvíce si cením projektu šternberské galerie jako celku, který díky kulturním lidem s vizí ve Šternberku přetrvává i poté, co ho z různých důvodů galeristé opouštějí.

Jakým směrem by měla podle tebe galerie pokračovat? Na co je třeba se zaměřit?

Spoustu skvělých věcí začali dělat už kurátoři přede mnou, ať to byly animace, výtvarná sympozia, zaměření na to nejkvalitnější z české výtvarné scény i na regionální témata. Pokračovat by měla také vydavatelská činnost galerie, zaměřená nejen k vystavovaným projektům, ale i na regionální kulturní historii. Publikace věnované kulturní historii jsou pro město a jeho obyvatele obzvlášť potřebné pro hledání vlastní identity z důvodu historických předělů i vznikání a utváření EU.

Z galerijního prostředí přecházíš do akademického. Na Ostravské univerzitě jsi začal vyučovat fotografii. Je to velká změna?

Z galerijního prostředí odcházím pouze jako kurátor, ne snad jako učeň. Jako odborný asistent na Ostravské univerzitě na Institutu pro umělecká studia řeším problémy spojené s výtvarným uměním snad ještě intenzivněji. Navíc mi odpa-

dají technické a organizační záležitosti, kterými se kurátor musí zabývat. Těším se na studenty, zatím je s nimi skvělá práce; jsou to lidé otevření, vnímaví a hloubaví. Doufám, že jim budu partnerem, který může být nápomocný.

Ptala se Terezie Nekvindová

Michal Kalhous

*31. 1. 1967, Valašské Meziříčí
žije a pracuje ve Šternberku

studium

1985 – 1990 Přírodovědecká fakulta UP, Olomouc
1990 – 1995 Filozofická fakulta UP, Olomouc

2001 – 2006 Galerie Šternberk, kurátor
od 2006 Ostravská univerzita, Institut pro umělecká studia, odborný asistent

samostatné výstavy (výběr)

2006 „36“ (s Martinem Horákem), 36, Olomouc
2006 Hra na harfu to není, A.M. 180, Praha
2006 Zemní práce, Sokolská 26, Ostrava
2005 Kladky, Ateliér Josefa Sudka, Praha
2005 Nermaluju, Moravská galerie, Brno
2005 Galerie Jiřího Jílka, Šumperk
2004 Galerie Fiducia, Ostrava
2004 Dům umění, České Budějovice
2004 Galerie Emila Filly, Ústí nad Labem
2003 Divadlo hudby, Olomouc
2002 Galerie Václava Špály, Praha
2000 Galerie 761, Ostrava
2000 Galerie U Rudého vola, Brno
1999 Galerie MXM, Praha
1997 Galerie Velryba, Praha
1996 Galerie Metro 70, Prostějov
1996 Minikinokavárna, Ostrava
1996 Galerie Fiducia, Ostrava
1995 Divadlo hudby, Olomouc

kolektivní výstavy (výběr)

2006 I don't wanna talk, Petrozavodsk, RU
2006 Land locked (New photography and video from the Czech republic), Well Gallery, London College of Communication, Londýn, UK

2005 Fotografie ...??, DUMB, Dům pánů z Kunštátu, Brno
 2004 Fotografie ...??, Galerie Klatovy/Klenová, Galerie U Bílého jednorozce, Klatovy
 2003 Wunderland, Hornické muzeum Landek, Ostrava
 2003 Čeští autsajdři, Dům slezské kultury, Katovice, PL
 2003 Wunderland, Muzeum těžby, Kiruna, SE
 2002 Čeští autsajdři, Galeria Arsenal, Bialystok, PL
 2002 Bienále mladých Zvon, GHMP, Dům U Kamenného zvonu, Praha
 2002 ICING, Galerie Václava Špály, Praha
 2001 Kolmo k ose II., Dům umění, Opava
 2001 ICING, Dunajvarosz, HU
 2001 Galerie V. Löffevra, Košice, SK
 2000 Vidiny, NoD, Praha
 2000 Pocta Důl Michal, Důl Michal, Ostrava
 1999 Akční Praha, Roxy, Praha
 1999 Ostrava – Ústí, Galerie Emila Filly, Ústí nad Labem
 1999 II. Nový zlínský salon, Státní galerie ve Zlíně, Dům umění, Zlín
 1998 Ostrava umjeni...? Mánes, Praha / Dům umění, Ostrava
 1997 I. Zlínský salon mladých, Státní galerie ve Zlíně, Dům umění, Zlín
 1997 Snížený rozpočet, Mánes, Praha
 1995 Zkušební provoz, Mánes, Praha

Výstavy v Galerii Šternberk v letech 2001 – 2006

2006

20. 12. 2006 – 19. 1. 2007 Kokolia & druhá grafika, výstava Vladimíra Kokolie a studentů ateliéru Grafika 2 Akademie výtvarných umění v Praze (kurátoři Vladimír Kokolia a Martin Fišr, úvodní slovo Vladimír Kokolia)
 17. 11. – 15. 12. Petr Kuba, Sochy&obrazy (kurátoři Petr Kuba a Martin Fišr, úvodní slovo Jiří Vávra)
 18. 10. – 10. 11. Ivan Kafka, Od místa k místu (kurátoři a úvodní slovo Ivan Kafka a Michal Kalhous)
 8. 9. – 7. 10. Rupert Kytka, Fotografie (kurátoři Štěpánka Bielezová a Michal Kalhous, úvodní slovo Štěpánka Bielezová)
 4. 8. – 3. 9. Miroslav Tichý (kurátor a úvodní slovo Jiří Olič)
 21. 6. – 23. 7. Jitka Svobodová, Kresby a objekty (kurátor a úvodní slovo Věra Jirousová)
 17. 6. – 18. 6. Hobby umělci z Lorsche (Karola Fröhlinga, Relindes Galura, Manfred Günter, Annelize Pazinger, Gisela Walter), (kurátor Annelize Pazinger, úvodní slovo Petr Skyva)
 22. 5. – 14. 6. Record, Krásné pravdy (kurátoři Record a Michal Kalhous, úvodní slovo Petr Lysáček)
 25. 4. – 21. 5. Křištof Kintera, Hrubý Domácí Produkt (kurátoři Křištof Kintera a Michal Kalhous, úvodní slovo Jiří Ptáček)
 22. 3. – 16. 4. Setkání, Inge Kosková a Romana Rotterová (kurátoři Věra Jirousová a Michal Kalhous, úvodní slovo Věra Jirousová)
 16. 2. – 17. 3. Petr Zlamal, Vnější a vnitřní světy (Obrazy z let 2002 – 2005), (kurátor a úvodní slovo Věra Jirousová)
 13. 1. – 12. 2. Bohatství - Pavel Baňka, Václav Jirásek, Jiří Šigut (kurátor a úvodní slovo Jan Freiberg)

2005

8. 12. 2005 – 8. 1. 2006 Wilhelm Zlamal, Obrazy (kurátor a úvodní slovo Ladislav Daněk)
 9. 11. – 4. 12. František Skála (kurátoři František Skála a Michal Kalhous, úvodní slovo Jiří Olič)
 7. 10. – 4. 11. Šmidrové. Bedřich Dlouhý, Jan Koblasa, Karel Nepraš, Jaroslav Vožniak, Rudolf Komorous (kurátor a úvodní slovo Věra Jirousová)
 6. 8. – 28. 8. Rafani, Sternberg (kurátoři a úvodní slovo Rafani a Michal Kalhous)
 19. 7. – 27. 7. Místa paměti. Mezinárodní umělecké sympozium, výstava účastníků (koncepte symposia Ladislav Daněk, Edith Jeřábková, Věra Jirousová, Michal Kalhous, Felix Schenker, Petr Zlamal, kurátoři výstavy Ladislav Daněk, Věra Jirousová, Felix Schenker, úvodní slovo Ladislav Daněk)
 22. 6. – 15. 7. Michal Škoda, Práce na papíře (kurátor a úvodní slovo Helena Musilová)
 3. 5. – 20. 5. Jan Turner, Jednota pramene (kurátor a úvodní slovo Jiří Ptáček)
 12. 4. – 29. 4. Daisy Mrázková, Ilustrace (kurátor Michal Kalhous, bez vernisáže)

16. 3. – 8. 4. Daisy Mrázková, Obrazy a kresby (kurátor a úvodní slovo Michal Kalhous)
19. 2. – 11. 3. Hudební bonus – Petr Lysáček a Vladimír Skrepl se studenty (kurátor Michal Kalhous, úvodní slovo Petr Lysáček a Vladimír Skrepl)
7. 1. – 11. 2. Olga Karlíková, Vznášení, obrazy a kresby (kurátor a úvodní slovo Věra Jirousová)

2004

3. 12. – 31. 12. Paralelní promítání – Daniel Hanzlík, Martin Kolář, Pavel Mrkus, Jan Řezáč, Jan Stolin (kurátor a úvodní slovo Zbyněk Sedláček)
24. 9. – 22. 10. Oskar Přindiš, Klik – Klak (kurátor Michal Kalhous, úvodní slovo Milan Kozelka)
7. 9. – 19. 9. Erica Pedretti (kurátoři Petr Zlamal a Michal Kalhous, bez vernisáže)
6. 8. – 3. 9. Martin Horák, Léto ve městě & KW, Random Collection (kurátoři Martin Horák a Michal Kalhous, úvodní slovo Michal Kalhous a David Voda)
30. 6. – 30. 7. Václav Krůček, Australské práce (kurátoři Václav Krůček a Michal Kalhous, úvodní slovo Yvona Ferencová)
26. 5. – 25. 6. Jiří Kovanda, Druhá polovina. Obrazy, kresby, objekty z let 1996 – 2004 (kurátor Michal Kalhous, úvodní slovo Jiří Ptáček)
20. 4. – 21. 5. Jedna z možností. 200 grafik, kreseb, fotografií a obrazů ze sbírky Jaroslava Krbůška (kurátor a úvodní slovo Jaroslav Krbůšek)
19. 3. – 16. 4. Z domova. Umělecká díla ze soukromých sbírek města (kurátoři a úvodní slovo Petr Zlamal a Michal Kalhous)
11. 2. – 12. 3. Jitka Anlaufová, V prostoru (kurátor a úvodní slovo Věra Jirousová)
7. 1. – 6. 2. Kamera skura, Veselé vánice (kurátor Michal Kalhous, úvodní slovo Michal Koleček)

2003

28. 11. 2003 – 2. 1. 2004 Petr Jochmann, Snové tělo/Dreambody (kurátor Michal Kalhous, úvodní slovo Milan Kozelka)
17. 10. – 21. 11. Kurt Gröger, Souvenir. Malba, kresba, grafika ze sbírek Muzea umění Olomouc (kurátor a úvodní slovo Štěpánka Bielešová)
16. 7. – 15. 8. Jiří Přihoda, Nerealizované projekty 1991 – 2002 (kurátoři Jiří Přihoda a Michal Kalhous, úvodní slovo Lukáš Beran)
11. 6. – 11. 7. Dagmar Hochová, Fotografie (kurátor Michal Kalhous, úvodní slovo Zdeněk Reinhardt, na pozvánce uvedená Věra Jirousová se omluvila)
10. 5. – 6. 6. Pode Bal, Stars Exkluzivně (kurátoři a úvodní slovo Pode Bal a Michal Kalhous)
2. 4. – 2. 5. Jan Ambrúz, Sklo (kurátoři Jan Ambrúz a Michal Kalhous, úvodní slovo Jiří Valoch)
28. 2. – 28. 3. Jitka a Květa Válový, Obrazy (kurátor a úvodní slovo Michal Kalhous)
17. 1. – 22. 2. Grafiky amerického minimalismu (kurátoři Jiří Švestka a Michal Kalhous, úvodní slovo Michal Kalhous)

2002

4. 12. 2002 – 12. 1. 2003 Petr Nikl, Atlas (kurátoři Petr Nikl a Michal Kalhous, úvodní slovo Michal Kalhous)
16. 10. – 17. 11. SMS – short message strategie (Jitka Géringová, Eva Husáková, Zdena

Kolečková, Michaela Thelenová, Markéta Varadiová), (kurátorka a úvodní slovo Anna Var-tecká)
10. 9. – 11. 10. „Šternberk město tkalců“ Šternberk, město tkalců, Šternberk v 1. pol. 19. století. (kurátoři Miroslav Papoušek, Tomáš Vítek, Michal Kalhous, úvodní slovo Miroslav Papoušek a Tomáš Vítek, výstava připravena ve spolupráci s NPÚ, územní odborné pracoviště Olomouc)
31. 7. – 30. 8. Fremde Nähe/Foreign Closeness/Cizí blízkost (Angelika Zinzow, Dominika Pote, Jana Šindelová) (kurátor Jana Šindelová, úvodní slovo Michal Kalhous)
11. 7. – 25. 7. Černá a bílá (kurátoři Zdeněk Sklenář a Jindřich Štreit, úvodní slovo Jindřich Štreit, výstava připravena ve spolupráci s Galeríí Zdeněk Sklenář)
22. 5. – 26. 6. Mosty. Krajská přehlídka výtvarných prací žáků základních uměleckých škol okresů Jeseník, Olomouc, Prostějov, Přerov a Šumperk (kurátor a úvodní slovo Eva Pešáková)
24. 4. – 17. 5. Vesnická rekonstrukce, Lukáš Jasanský/Martin Polák (kurátoři Lukáš Jasanský, Martin Polák a Michal Kalhous, úvodní slovo Jindřich Štreit)
26. 3. – 19. 4. Bezhlavý jezdec, Sláva kosmonautů zapadá prachem (kurátoři a úvodní slovo Bezhlavý jezdec a Michal Kalhous)
27. 2. – 22. 3. Pavel Humhal, Kuchařka, která na všechny Vaše falešné otázky odpovídá receptem (kurátoři a úvodní slovo Pavel Humhal a Michal Kalhous)
12. 2. – 21. 2. Umělci v triku. Projekt Křištofa Kintery, autorská trička 25 umělců z Čech a Slovenska (kurátor Křištof Kintera, bez vernisáže)
9. 1. – 8. 2. Fotografický projekt Misie, Alena Dvořáková – Viktor Fischer (kurátoři a úvodní slovo Alena Dvořáková, Viktor Fischer a Michal Kalhous)

2001

12. 12. 2001 – 4. 1. 2002 Vánoční lesík. Vladimír Havlík, Martin Horák, Petr Horák, David Jedlička, Kamera skura, Jaroslav Kolář, František Kowolovski, Petr Lysáček, František Skála, Václav Stratil, Jiří Surůvka, Jakub Špaňhel, Tomáš Vaněk (kurátor a úvodní slovo Michal Kalhous)
31. 10. – 6. 12. Markéta Othová, Jiné hlasy (kurátor a úvodní slovo Pavel Brunclík)
26. 9. – 26. 10. Sdružení Grimm. Adam Dostál, Lubomír Dostál, Jan Grégr, Monika Horenská, Michal Kalhous, Leona Křížková, Petr Kuba, Roman Kubík, Kateřina Kubíková, Ivana Kubová, Markéta Kuxová, Svatopluk Machala, Oskar Přindiš, Lenka Reimerová, Dušan Sedlák, Petr Skyva, Josef Zlamal, Petr Zlamal, Blanka Zlamalová (kurátoři Petr Zlamal a Michal Kalhous, úvodní slovo Petr Zlamal)
29. 8. – 21. 9. Petr Pastrňák, Obrazy 1985 – 2000 (kurátor a úvodní slovo Michal Kalhous)
25. 7. – 24. 8. Jiří Surůvka, Reprezentant ČSR (kurátor a úvodní slovo Michal Kalhous)
20. 6. – 20. 7. Anežka a Miroslav Kovalovi, Kresby (kurátor Pavel Brunclík, úvodní slovo Miroslav Koval)
23. 5. – 8. 6. Dotazování místa. Projekt pořádaný ve spolupráci se školami města (kurátoři Petr Papica a Pavel Brunclík, úvodní slovo Petr Papica)
10. 4. – 10. 5. Erica Pedretti (úvodní slovo Hana Seifertová, kurátor Pavel Brunclík)
2. 3. – 5. 4. Alena Kučerová, Grafika (kurátor a úvodní slovo Jaromír Zemina)
17. 1. – 16. 2. Milena Dopitová, Lehké polední jídlo (kurátor a úvodní slovo Pavel Liška)

Bohatství (Pavel Baňka, Václav Jirásek, Jiří Šigut)

13. 1. 2006 – 12. 2. 2006

kurátor: Jan Freiberg, odborná spolupráce Magdaléna Krejčová
úvodní slovo: Jan Freiberg

Výstava byla převzata z Galerie Klatovy/Klenová
(Galerie U Bílého jednorožce, Klatovy, 4. 9. 2005 – 30. 10. 2005)

Pavel Baňka

*20. 3. 1941, Praha

Žije a pracuje v Praze

studium

ČVUT v Praze, ve fotografii autodidakt

1991 spoluzaložil Pražský dům fotografie (PHP)

od 1993 vedoucí ateliéru Fotografie na FUUD v Ústí nad Labem
šéfredaktor časopisu Fotograf

samostatné výstavy (výběr)

2006 Bohatství (s Václavem Jiráskem a Jiřím Šigutem), Galerie Šternberk, Šternberk / 2005

Galerie Klatovy/Klenová, Dům U Bílého jednorožce, Klatovy

2003 Infinity, Festival Mesiac fotografie, Galéria mesta Bratislavy, Bratislava

2002 Biennial of Photography, Moskva, RU

2001 Infinity, Galerie Rudolfinum, Praha

2001 Klotz/Sirmon Gallery, New York, USA

1999 Fotoforum Frankfurt, Frankfurt nad Mohanem, DE

1996 Galeria Awangarda, Wrocław, PL

1993 Gallery for Fine Photography, New Orleans, USA

1987 Alvar Aalto Museum, Jyväskylä, FIN

1985 Middlesex County State College, Edison, New Persey, USA

kolektivní výstavy (výběr)

2005 Česká fotografie 20. století, GHMP, Městská knihovna, Praha

2000 Akt v české fotografii 1960 – 2000, Císařská konírna Pražského hradu, Praha
1999 Czech Photography in the 1990s, Chicago Cultural Centre, Chicago, USA
1992 What's New: Prague, Art Institute of Chicago, Chicago, USA
1991 Fancy Road, 5 Czechoslovak Photographers, Parco Gallery, Tokio, JP
1990 Tschechoslowakische Fotografie der Gegenwart, Museum Ludwig, Kolín nad Rýnem, DE
1990 A Reflexion of Events (Four Czechoslovak Photographers), Robert B. Menschell Gallery, Syracuse, New York, USA
1988 Cesty československé fotografie, Národní galerie, Valdštejnská jízdárna, Praha
1986 50 Jahre Moderne Farbfotografie, Photokina, Kolín nad Rýnem, DE
1982 Aktuální fotografie, Moravská galerie, Brno

Václav Jirásek

*3. 11. 1965, Karviná
žije a pracuje v Praze

studium

1984 – 1990 AVU v Praze (Jiří Načeradský)

člen umělecké skupiny Bratrstvo

samostatné výstavy (výběr)

2006 Industria, Rudolfinum, Praha / Moravská galerie, Brno
2006 Bohatství (s Pavlem Baňkou a Jiřím Šigutem), Galerie Šternberk, Šternberk
2005 Galerie Klatovy/Klenová, Dům U Bílého jednorožce, Klatovy
2000 Vaňkovka a Horizonty, Galeria Fotografii pf, Poznań, PL
2000 Automatic, České centrum fotografie, Praha
1999 Vaňkovka, Galerie Alana, Vídeň, AT
1996 Galerie Ambrosiana, Brno
1994 Vaňkovka – rozloučení s průmyslovým věkem, Moravská galerie, Brno

kolektivní výstavy (výběr)

2005 Česká fotografie 20. století, GHMP, Městská knihovna, Praha
2003 Ejhle světlo, Moravská galerie, Brno
2003 Pocta statečným, Galerie Langhans, Praha
2002 Laboratoř současných tendencí, Národní galerie, Praha
2002 Divočina, Galerie Klatovy/Klenová, Galerie U Bílého jednorožce, Klatovy
2001 Galeria Sztuki Współczesnej, Wrocław, PL
2001 Vintage and Contemporary Czech Photography, Sk Josefsberg Studio, Portland, Kretton, USA
2000 Společnost před objektivem, Obecní dům, Praha / Moravská galerie, Brno
2000 Melancholie, Moravská galerie, Brno
2000 Konec světa?, Národní galerie, Praha

1997 Centro de la Imagen, Mexico City, MEX
1995 Memento Mori, Galerie Rudolfinum, Praha

Jiří Šigut

*14. 5. 1960, Ostrava
žije a pracuje v Ostravě

studium

ve fotografii autodidakt

samostatné výstavy (výběr)

2006 Bohatství (s Pavlem Baňkou a Václavem Jiráskem), Galerie Šternberk, Šternberk
2005 Galerie Klatovy/Klenová, Dům U Bílého jednorožce, Klatovy
2005 Fotografie – Záznamy (1985-2005), Malá galerie České spořitelny, Kladno
2004 Záznamy – Records, Galerie 4, Cheb / Galerie umění Karlovy Vary, Letohrádek Ostrov, Ostrov nad Ohří
2004 Záznamy, práce z let 1999-2003, Moravská galerie, Brno
2001 Krajina, světlo, zvuk (s Milanem Maurem a Martinem Zetem), Galerie Sýpka, Vlkov
2000 Zapisy, Galeria FF, Łódź, PL / Galeria Pusta, GCK, Katowice, PL
1999 Zapisy, Galeria Fotografii pf, Poznań, PL
1998 Il Paesaggio dell'Anima (s Pavlem Hayekem), Centro culturale ceco-italiano, Turín, IT
1993 Záznamy, Galerie mladých – Galerie U Dobrého pastýře, Brno
1988 Fotografie 1985-1987 (s Martinem Klimešem), Galerie Pod podloubím, Olomouc

kolektivní výstavy (výběr)

2005 Česká fotografie 20. století, GHMP, Městská knihovna, Praha
2004 V rytmu letu bělásků, DUMB, Brno / Galéria Z – Zichyho palác, Bratislava, SK / Tschechisches Zentrum, Vídeň, AT
2003 Ejhle světlo, Moravská galerie, Brno
2003 Ostravská úderka, Galerie města Plzně, Plzeň
2003 Hochsztaplerzy i Outsiderzy..., Galeria Sektor I., Katowice, PL
2002 Czescy Outsiderzy, Galeria Arsenal, Bialystok, PL
2001 Serigrafia dall'Europa centrale, Calais Esplanade, Merano, IT
2000 Kontakty – Czas przełomu – Przełom czasu, Galeria Pusta – Gck, Katowice / Stara Galeria, Varšava / Galeria PaCamera, Suwałki, PL
1997 Mezi tradicí a experimentem, práce na papíře a s papírem v českém výtvarném umění 1939 – 1989, Muzeum umění, Olomouc / Oblastní galerie Vysociny, Jihlava
1993 Krajina v současném umění, GHMP, Dům U Kamenného zvonu, Praha

Jestliže některé tradiční disciplíny jako např. grafika či sochařství se postupně vydělují z hlavního proudu výtvarného umění, stahují se za ochrannou bariéru „oborových“ akcí (výstavy, časopisy, sympozia, ceny, ...) a naopak na výstavách aktuálního umění se téměř neobjevují, ve fotografii probíhá trend zcela opačný. Z uzavřené disciplíny se stalo jedno z klíčových médií současného výtvarného umění. Po rozsáhlé výstavě Fotografie?? (2004) přichází Galerie Klatovy/Klenová již s druhým koncepčně připraveným výstavním projektem, který se snaží tento vývoj posledních desetiletí reflektovat a podnítit zkoumání média, jeho kontextu a vnímání, a to nejen v rámci tradičních fotografických kategorií.

Výstava Bohatství je sestavena z prací tří významných českých autorů, Pavla Baňky (1941), Václava Jiráska (1965) a Jiřího Šiguta (1960), kteří se s rozdílnými záměry a z odlišných pozic dotýkají fenoménu přírody a „krásné fotografie“. Výstava tak chce v širším záběru naznačit jejich příbuznost se směřováním piktorialismu přelomu devatenáctého a dvacátého století, jejich vztahy s modernismem i postmodernou, v užším poukázat na významné rozdíly v autorských přístupech, které přesto jednoznačně ústí do tvorby esteticky vytříbených obrazů. Práce všech tří autorů stojí v protikladu k tradičnímu vnímání fotografie jako zrcadlového odrazu okolního prostoru a naopak zdůrazňují vizuální bohatství plochy samotného fotografického obrazu, kterého dosahují prostřednictvím obvyklých i netradičních fotografických postupů.

Tvorba Pavla Baňky navazuje na tradici moderní fotografie. Přesto, že v některých cyklech rozvíjí principy postmoderního přivlastnění, velká část jeho práce vychází z přesvědčení, že základním principem obrazů je jejich působení na lidské smysly. Na výstavu zapůjčil výběr fotografií z cyklu Infinity z druhé poloviny devadesátých let, který byl v Čechách představen v roce 2001 na jeho výstavě v pražském Rudolfinu. Velkoformátové černobílé zvětšeniny krajin se svým provedením i adjustací blíží závěsným obrazům. Podobnost s malbou potvrzuje i způsob, jakým fotografie vznikají. Pracuje s dlouhými expozicemi, které kombinuje s pohybem fotoaparátu; závěrečnou fázi procesu je práce ve fotokomoře, během níž osvitom, respektive částečným zakrytím světla, ovlivňuje konečné vyznění fotografie. Výsledkem je brilantní fotografický obraz tvořený zářivými i matnými odstíny šedi.

Václav Jirásek, absolvent malby na pražské Akademii výtvarných umění, je znám zejména jako člen významné umělecké skupiny Bratrstvo, která ukončila svou činnost v roce 1993. Ještě v rámci kolektivní anonymní tvorby začíná využívat možností velkoformátové fotografie. Ta splňuje jeho představy o „obřadnosti“ fotografování a zároveň má i technické parametry, které umožňují vytvářet bohatou škálu barev a tónů v intencích jeho malířského uvažování. Volbou námětů i způsobem zpracování se obrací k řadě historických tendencí, které volně přejímá. Avšak namísto toho, aby demytizoval ustálené symboly i postupy moderny, naopak s nimi souzní. Rozvíjí je téměř k hranici nesnesitelné, obsahově

vyprázdňené krásy. Na výstavě Bohatství je zastoupen dvěma soubory: cyklem barevně přebujelých obrazů jarních květů z roku 2002 a staršími černobílými symbolickými krajinami.

Ani Jiří Šigut není klasickým fotografem, vedle jiných výtvarných aktivit se však dlouhodobě zabývá i konceptuální prací s fotografií. Od poloviny do konce osmdesátých let prováděl několikaminutové až hodinové expozice s otevřenou závěrkou fotoaparátu, kterými zaznamenával časové kontinuum ohraničené dobou akce (12 minut deště, Záznam jednoho dne). Na začátku devadesátých let rezignuje na použití fotoaparátu. Pokládá do krajin fotografické papíry, aby na ně nechal několik dnů až týdnů působit přírodní procesy, které nezávisle na autorovi organizují obrazovou plochu do barevných struktur. Důležitý je i osobní prožitky z pobytu v noční přírodě, který vznik těchto prací doprovází. Podobně jako u obou předchozích autorů má výsledek výrazně „malebný“ charakter, který podtrhuje i delší časový úsek jeho vzniku, stojící v protikladu k tradiční představě fotografie, zachycující jedinečný okamžik.

Jan Freiberg

/text publikován v katalogu výstavy/

katalog výstavy

Jan Freiberg, Bohatství / Pavel Baňka, Václav Jirásek, Jiří Šigut, Galerie Klatovy/Klenová 2006.

recenze

Zbyněk Sedláček, Bohatství, Ateliér XVIII, 2005, č. 25–26, s. 4.

Petr Zlamal

Vnější a vnitřní světy, Obrazy z let 2002 – 2005

16. 2. 2006 – 17. 3. 2006

kurátor a úvodní slovo: Věra Jirousová

Petr Zlamal

*21. 3. 1949, Olomouc

žije a pracuje ve Šternberku

studium

1968 – 1974 AVU v Praze (Arnošt Paderlík)

inicioval vznik mezinárodních malířských sympozií ve Šternberku (1992, 1993, 1994, 2005, 2006)

člen Unie výtvarných umělců Olomoucka

samostatné výstavy (výběr)

2006 Nahoře i dole, Obrazy 2004 – 2006, Galerie V kapli, Bruntál

2006 Vnější a vnitřní světy, Obrazy z let 2002 – 2005, Galerie Šternberk, Šternberk

2000 Příběh genu, Petr, Wilhelm a Josef Zlamalovi, Galerie Šternberk, Šternberk

1999 Obrazy, Galerie Osa, Olomouc

1999 Obrazy, Galerie G, Olomouc

1997 Percorsi d'arte 90, Benátky, IT

1996 Bez listí, Galerie Inter Art, Stuttgart, DE

1993 O vodě (s Petrem Kubou), Galerie Fresce-Mehles, Bad Arolsen, DE / Volksbank, Frankenberg, DE

1993 O vodě (s Pavlem Hogelem a Markem Trizuljakem), Vila Widman, Mira, IT / Galerie Forte, Verona, IT

1991 Bez listí, Galerie R, Praha

1989 Obrazy, Krajské vlastivědné muzeum, Olomouc

1987 Současná tvorba, Galerie Jaroslava Krále, Brno

1982 Člověk, stroj, krajina, Památník národního písemnictví, Praha

1980 Obrazy, Kabinet grafiky, Olomouc

1971 Obrazy, Galerie mladých, Olomouc

skupinové výstavy (výběr)

2006 Kalendáře pro Jindru Štreita, Dům umění, Ostrava
2006 Přátelské setkání II. Obrazy, kresby, objekty, Galerie Patro, Olomouc
2005 Toison d'Or, Galerie Patro, Olomouc
2005 Přátelství bez hranic očima umělců, Městské muzeum a galerie, Galerie Severní křídlo zámku a Výstavní síň Synagoga, Hranice na Moravě
2004 Místo pro člověka, Galerie G, Olomouc
2004 Post tenebras lux, Palazzo Magnani, Reggio Emilia, IT
2003 Civitas Dei, Galerie G, Galerie Patro, Olomouc
2003 Hommage à Andy Warhol, Galerie Wort und Bild, Vídeň, AT
2003 Spurensuchen, Galerie Storkverbogen, Berlín, DE / Katolische Akademie, Hamburk, DE
2002 Olomouc – Caracas, Velvyslanectví ČR, Caracas, VE
2002 Roviny komunikace – Spurensuchen, Galerie G, Olomouc
2001 Kunst actiel, Veneendaal, NL
1999 Olomoucká malba, Velvyslanectví ČR, Caracas, VE
1999 1. Deustch-Tschechisches Künstler Symposium, Esslingen, DE
1998 O přírodě, Galerie Šternberk, Šternberk
1996 Centro Friulano arti plastiche, In contro Europeo, Udine, IT
1996 Künstler aus Mähren, Schloss Detsingen, DE
1992 Česká kresba, Galerie R, Praha
1985 Vyznání životu a míru, Přehlídka československého výtvarného umění k 40. výročí osvobození Československa Sovětskou armádou, Dom kultúry, Bratislava, SK
1984 Proměny krajiny, Muzeum, Frenštát pod Radhoštěm

Malba jako výraz spolubytí

Obrazy, které namaloval Petr Zlamal za poslední tři roky (2002 – 2005), jsou abstraktní záznamy dění, o nichž tušíme, že se týkají toho, co důvěrně známe. Jeho životní zkušenost ukazuje, že dosáhl prozření k reálnému stavu věcí, zachoval si přitom úctu ke kontinuitě moderního malířství, včetně odvahy k experimentu a spolehlivého instinktu pro inovaci formy. Někdy je ohniskem jeho obrazů zapouzdřená událost, z níž se rozeznává vícehlas živých a naléhavých emocí, které budují bezprostřední skladbu expresivních malířských gest, zhuštěných do objemů, tvarů a tónů barev. Jindy se pro něho stane východiskem obrazu nějaké blízké místo, nejčastěji je to právě Šternberk, kde žije a pracuje. Zaznamenává, jak do struktury jeho domovského města, vsazeného do horizontu krajiny, vstupují minulé i budoucí děje, které se v průběhu malířského procesu zpřítomňují v ploše obrazu jako zaslechnuté věty vizuálního rozhovoru. Volné abstraktní kompozice těchto obrazů patří k současnému proudu středo-evropské abstrakt-konkrétní malby; jednotlivé náměty nesou otevřené téma jako možnost sdílet řetězce podnětů, které tvoří jejich výtvarný kontext spolubytí. Petr Zlamal maluje své obrazy pozorným a citlivým malířským rukopisem, v němž se

projevuje jak jeho smysl pro přirozený rytmus skutečnosti, tak i pro malířskou hmotu a pro sakrální a mytický původ této prvotní materie. Názvy obrazů obvykle naznačují, že nezobrazují představy nebo vize umělce, jak tomu obvykle bývá v souvislosti s abstraktní malbou, že jde o záznamy souběžných dějů, které ve významové síti obrazu propojují vnější i vnitřní světy: normy a vztahy sociálního provozu vedle intimity i každodenní věčnosti osobního života. Pravým pojivem a tmelem této živelné, do všech stran otevřené kompozice obrazů, jsou však barevné tóny, které přesně odezírají emociální stránku skutečnosti a odkazují na dominantní pozici toho, co Petr Zlamal označuje jako duši motivu.

Duše motivu, spontánně zrozená z dotyků a prožitků, které v usebrané mysli destilují obraz z naslouchání barevným tónům skutečnosti, se podobá síti, v níž uvízne všechno, co máme před očima, o čem jsme však předtím nevěděli, a co jsme právě prvně spatřili. Tato duše motivu je v obraze složená z gest a z jemně prosvětlených elementárních prvků barevné hmoty, které svobodně sestavují stěny planetárního domu, aby v něm mohly být provždycky zachovány zkušenosti a nepojmenovaná tajemství každého jednotlivého lidského srdce. Objevíme ji v zamížené atmosféře obrazu, kde je skloubená z barevných částic abstraktní formy a kde krouží uprostřed jako oblak světla a mladé zeleně kolem toho, co září ze tmy.

Soubor vystavených obrazů evokuje svým vizuálním poselstvím myšlenku tvořícího se celku a celistvosti; namísto někdejších příběhů lidí anebo existenciálních událostí v krajině, které převažovaly v tvorbě Petra Zlamala až do konce 90. let, pozorujeme, že postavy v obrazech čím dál víc srůstají se svým prostředím; jejich pozemská tělesnost a lidské projevy se zanořují do městské scenerie anebo do okolní krajiny a stávají se „tělem obrazu“ – protějškem i naplněním malířského tvoření. Pokusíme-li se tyto obrazy „přečíst“, prolomíme se někam dovnitř – do středu přítomnosti, kde se dějí obyčejné skutečné věci. Snad právě proto jsou Zlamalovy obrazy tak přirozené a stávají se současně chválou malířství; jejich podstatu dobře vystihují jeho vlastní slova: obraz je vyslancem srdce a projevem životních sil. Připomenou nám vzácnou radost a chuť malby, která může vzniknout jen z jednotnosti umělcovy soukromé i veřejné tváře.

Věra Jirousová

/text publikován v katalogu výstavy/

katalog výstavy

Petr Zlamal, Vnější a vnitřní světy, Obrazy z let 2002 – 2005, Galerie Šternberk 2006.

recenze

Red., Vnější a vnitřní světy [Jednou větou], Ateliér XIX, 2006, č. 6, s. 3.

Setkání – Inge Kosková a Romana Rotterová

22. 3. 2006 – 16. 4. 2006

kurátoři: Věra Jirousová a Michal Kalhous

úvodní slovo: Věra Jirousová

Inge Kosková

*31. 1. 1940, Brno

žije a pracuje v Olomouci

studium

1957 – 1961 Přírodovědecká a Filozofická fakulta UP, Olomouc

od 1990 členka TT klubu výtvarných umělců a teoretiků

od 1991 členka Spolku olomouckých výtvarníků

samostatné výstavy (výběr)

2006 Modlitba za stromy, 36, Olomouc

2006 Setkání (s Romanou Rotterovou), Galerie Šternberk, Šternberk

2006 Kresba, Z přírody a/nebo/ Z duše, Galerie výtvarného umění, Hodonín

2003 Kresby, Geofyzikální ústav AV ČR, Praha

2000 Kresby, Dům umění, Opava

2000 Kresby/Záznamy tělesných energií, Divadlo hudby, Olomouc

1998 Kresby, Procházková síň, Brno

1997 V rytmech dechu a moře, kresby z posledních let, Galerie Caesar, Olomouc

1996 Kresby z posledních let, Galerie Jiřího Jílka, Šumperk

1995 Kresby, Klub Bludný kámen, Opava

1990 Kresby, Sovinec

1989 Inge Kosková, Galerie Opatov, Praha

1987 Kresby, Galerie Na bidýlku, Brno

1985 Kresby, Divadlo hudby, Olomouc

1983 Kresba, Sovinec

1980 Obrazy, kresby, Sovinec

1973 Grafika Inge Koskové, Divadlo hudby, Olomouc

1970 Obrazy a grafika, Viola, Praha

1970 Grafika Inge Koskové, Divadlo hudby, Olomouc

společné výstavy (výběr)

2006 Svět české grafiky, Zámek Bruntál, Bruntál
2006 Zpřítomnění IV, Bienále Dolní Kounice 2006, Klášter Rosa coeli, Dolní Kounice
2006 Kalendáře pro Jindru Štreita, Dům umění, Ostrava
2004 Zpráva o kresbě – olomoucký okruh 80. let, Galerie Caesar, Olomouc
2003 Asociace a paralely, Galerie Caesar, Olomouc
2000 Česká grafika 20. století, Muzeum umění, Benešov u Prahy
1999 ... a co sbírky, Muzeum umění, Olomouc
1998 Téma středovosti a souměrnosti v tvorbě autorů olomouckého okruhu a hostů, DUMB, Brno
1998 Spolek olomouckých výtvarníků, Vlastivědné muzeum, Olomouc
1997 Mezi tradicí a experimentem, Práce na papíře a s papírem v českém výtvarném umění 1939 – 1989, Muzeum umění, Olomouc
1992 Spolek olomouckých výtvarníků, 1. část, Galerie Caesar, Olomouc
1992 Minisalon, Nová síň, Praha
1992 Světlo v tmách, Divadlo hudby, Olomouc
1991 Ladislav Daněk, Vladimír Havlík, Petr Jochmann, Inge Kosková, Galerie Na Skořepce, Brno
1986 A4, Galerie H, Kostelec nad Černými lesy
1985 Přírůstky 1982 – 1984, Kabinet grafiky, Olomouc
1981 Ex libris olomouckých výtvarníků, Památník, Olomouc

Romana Rotterová

*17. 10. 1931, Praha

žije a pracuje v Praze

studium

soukromě u Leonarda Rottera, později u Mary Durasové-Kopfové a Vratislava Jana Žižky

samostatné výstavy (výběr)

2006 Setkání (s Inge Koskovou), Galerie Šternberk, Šternberk
1993 Artotéka Opatov, Praha
1993 Hrad, Strakonice
1992 Umělecký klub, Praha
1991 Ústav makromolekulární chemie, Praha
1990 Okresní galerie, Náchod
1990 Refektář kláštera, Opařany
1987 Divadlo hudby, Olomouc

kolektivní výstavy (výběr)

1994 Současná česká grafika, Výtvarné centrum Chagall, Ostrava

1993 Trienále evropské volné grafiky Inter-Kontakt-Grafik, Praha
1993 Meditative Graphik aud Böhmen, Graz, AT
1991 Trienále avantgardní grafiky Graphic 91, Praha
1990 Symbol of the Freedom of Czechoslovakia, Los Angeles, USA
1989 Současná česká grafika, Mánes, Praha
1988 Salón pražských výtvarných umělců '88, Park kultury a oddechu Julia Fučíka, Praha / Bruselský pavilon, Praha / Zimní stadion, Praha
1971 Knižní veletrh, Frankfurt nad Mohanem, DE
1970 EXPO 70, Ósaka, JP
1969 2. pražský salon, Dům U Hybernů, Praha
1969 Československá grafika, State University Oregon, Oregon, USA
1968 Československá grafika, Palais des Beaux Arts, Brusel, BE
1967 EXPO 67, Montreal, CAN

Výstava v městské galerii ve Šternberku představuje početný soubor kreseb Inge Koskové a volný cyklus grafických listů Romany Rotterové. Obě umělkyně patří k výrazným a kreativním osobnostem starší generace a jejich díla si získala respekt současné výtvarné scény. Inge Kosková pochází ze severní Moravy, kde také žije a tvoří své kontemplativní dílo; její úchvatné kresby zaznamenávají rytmy živlů a nevyčerpatelné proměny přírody. Protější stranou tohoto výtvarného dialogu jsou jemné meditativní grafiky Romany Rotterové, která od dětství žije v Praze; její grafické listy, vytvořené technikou suché jehly, zpřítomňují události vnitřní krajiny. Intuitivní témata těchto prací reflektujících existenciální atmosféru města s ostrůvky živé přírody souvisejí s fenoménem kultury.

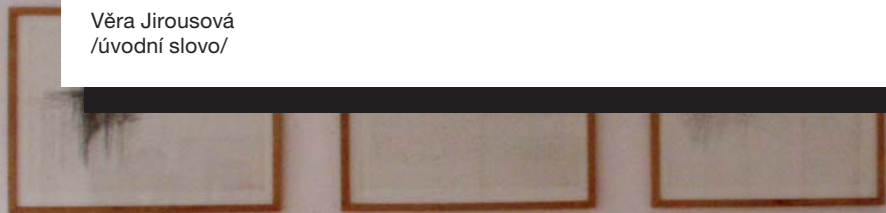
Spojujícím prvkem obou vystavených souborů je invence výtvarných forem, jejichž prostřednictvím tyto autorky objevují spontánní výraz pro čisté emoce. Pro grafické dílo Romany Rotterové je určující, že vznikalo paralelně s tvorbou umělců Nové citlivosti, která od 60. let představuje jednu z významných orientací českého výtvarného umění. Kresebné práce Inge Koskové, inspirované houštinou keře, korunami stromů, během mořských vln anebo vodopádem, se řadí k proudu tak zvané Nové přírody, jejíž tvůrci si pod vlivem konceptuálního umění osvojili akční přístup a od 70. let svými záznamy obohacují vizuální jazyk současného umění o nové abstraktní i zobrazující formy.

V dnešní době si už jen stěží představíme každodenní tísnivý příkrov doby, v níž obě umělkyně vytvořily velkou část svých velkoryse založených prací na papíře. V letech, kdy věci ve veřejném prostoru vymezovala absurdní společenská pravidla a přirozené osobní city byly pro jistotu tabuizovány, měly tyto autorky odvahy zamýšlet se nad smyslem přítomnosti. Pro Inge Koskovou se stalo útočištěm dýchat, sžívat se a kreslit s rytmy přírody; Romana Rotterová nacházela ve svém tvoření pozitivní životní zkušenost, jejíž jednotlivé kroky otevírá a završuje grafický cyklus z 90. let s názvem Cesta světla. Obě autorky s pomocí svobody umění objevovaly nové dimenze skutečnosti a utvářely své záznamy vnitřních krajin

s fragmenty přírodních motivů. Jejich duchovně soustředěné práce se dotýkají reálného světa a umožňují člověku spatřit výtvarný záznam v kontextu vyvolaných pocitů.

V kresebném i grafickém díle těchto autorek se ukazuje svět osobní a intimní zkušenosti; je až podivuhodné, jak jsou v nich komplementárně zastoupeny racionální a intuitivní složky. Elementární kompozice a geometrické tvary, dynamické rytmy anebo struktury sledují mužský princip a vážnost tvoření, současně se však v jejich díle také projevuje výrazná ženská citlivost a personální emotivní témata. V grafikách Romany Rotterové jsou vyjádřeny ve strukturální tělesnosti vizí a hmotě barvy a v kresbách Inge Koskové jsou přítomná jako souhra básnického zjevení s procesuálně a interaktivně vytvářenou formou rostlinné říše a jiných přírodních jevů. Není divu, že v dnešní době díla obou autorek oslovují diváky různých generací. Vyjadřují totiž to, co je verbálně nevyslovitelné a v čem lidé poznávají svoje vlastní pocity.

Věra Jirousová
/úvodní slovo/

Krištof Kintera, Hrubý Domácí Produkt

25. 4. 2006 – 21. 5. 2006

kurátoři: Krištof Kintera a Michal Kalhous

úvodní slovo: Jiří Ptáček

Krištof Kintera

*20. 9. 1973, Praha

žije a pracuje v Praze

studium

1992 – 1999 AVU v Praze (Milan Knížák)

2003 – 2004 Rijksakademie van Beelende Kunsten, Amsterdam, NL

stáže

1995 Ohio State University, Columbus, Ohio, USA

1997 Germinations X, Birmingham, UK

2001 Villa Waldberta, DE

od 1993 členství ve skupině Jednotka

zakladatel a provozovatel kulturního centra Universal NoD v Praze (1999 – 2001)

finalista Geny Jindřicha Chaloupeckého (1999, 2001, 2003)

samostatné výstavy (výběr)

2006 Revolution, Galeria Potocka, Krakov, PL

2006 Carry On As If Everything Was Alright, Galerie Schleicher + Lange, Paříž, FR

2006 I Am Sick Of It All, Moravská galerie, Brno

2006 Hrubý Domácí Produkt, Galerie Šternberk, Šternberk

2005 Power-Play, Galerie Mázhaus, Pardubice

2005 Super Natural Special Real, Galerie Jiří Švestka, Praha

2004 We've got the power!, One-man show – Art Brussels, Brussels Expo, Brusel, BE

2002 Můžete mi ukázat, čo máte vo svojej taške...? (s Dominikou Horákovou – Ličkovou), Open Gallery, Bratislava, SK

2002 Private Revolution, Galerie V kapli, Bruntál

2001 Galerie 761, Ostrava

2001 Are You All Right?, České centrum, Mnichov, DE / La Chaufferie, Štrasburk, FR

2001 It Won't Be Better!, Galerija Škuc, Lublaň, SLO

2001 Lepší už to nebude!, Galerie Behémót, Praha
2000 Galerie Emila Filly, Ústí nad Labem
1999 Mluviči, GHMP, Staroměstská radnice, Praha
1999 Obraz se dívá, Národní galerie, Šternberský palác, Praha
1995 Plumbař, Galerie mladých, Brno
1994 Galerie Ruce, Praha

kolektivní výstavy (výběr)

2006 One Million Years, Palais de Tokyo, Paříž, FR
2006 Volta 02, Basilej, CH
2006 Local Global, Mikkelin Taidemuseo, Mikkelin, FIN
2005 Positioning. In the New Reality of Europe, National Museum of Modern Art, Ósaka, JP / Museum of Contemporary Art, Hirošima, JP / Museum of Contemporary Art, Tokio, JP
2005 Praguebiennale 2, Karlín Hall, Praha
2004 Insiders, DUMB, Dům pánů z Kunštátu, Brno / 2005 Futura, Praha
2004 Eintritt Frei, BAWAG Foundation, Vídeň, AT
2004 Eastern Alliance, Ort: Lichtturm, Berlín, DE
2004 EU-Positiv, Akademie der Künste, Berlín, DE
2003 3. Zlínský salon mladých, KGVU, Zlín
2003 Praguebiennale 1, Národní galerie, Veletržní palác, Praha
2003 Finalisté Ceny J. Chaloupeckého, Futura, Praha
2002 Fair (Glued Intimacy), projekt PAS, Royal College of Art, Londýn, UK
2002 IV. bienále mladého umění Zvon 2002, Fórum nezávislých galerií, GHMP, Dům U Zlatého prstenu, Praha
2001 Finalisté Ceny J. Chaloupeckého, Národní galerie, Veletržní palác, Praha
2000 Hnízda her, Galerie Rudolfinum, Praha
2000 After the Wall, Hamburger Bahnhof, Berlín, DE
2000 Konec světa?, Národní galerie, Palác Kinských, Praha
2000 Tschechische Vogel, Kunsthaus Dresden, Dráždany, DE
1999 Neplánované spojení, Mánes, Praha
1999 After the Wall, Moderna Museet, Stockholm, SE
1999 99 CZ, Václavské nám. 13-15, Praha
1999 Finalisté Ceny J. Chaloupeckého, Národní galerie, Veletržní palác, Praha
1998 Snížený rozpočet, Mánes, Praha
1998 Současné umění. Contemporary Collection – Czech Art in the 90's, GHMP, Dům U Zlatého prstenu, Praha
1998 Manifesta 2, Casino Luxembourg, Lucemburk, LU
1998 Germinations X, Factory, Atény, GR
1996 1. Zlínský salon mladých, Státní galerie ve Zlíně, Zlín
1996 II. bienále mladého umění Zvon '96, GHMP, Dům U Kamenného zvonu, Praha
1995 Zkušební povoz, Mánes, Praha
1994 Nová jména, Galerie Václava Špály, Praha
1993 AVU, Dům U Hybernů, Praha

Krištof Kintera má v českém umění výjimečné postavení. Chválí ho laikové i umělečtí kritici, je žádaným účastníkem domácích výstav a na české poměry je mimořádný také jeho úspěch v zahraničí. Jestli máme pátrat po důvodech tak širokého ohlasu, můžeme začít věcným definováním Kinterových objektů. Jejich základem jsou předměty, jež máme často na očích. Proto je identifikujeme bezprostředně. Z obrovského množství předmětů, jež nás obklopují, jde však pouze o ty, jež produkují a užívají vyspělé spotřební společnosti: strojové, tovární výrobky, existující v miliónech nebo miliardách exemplářů. Kintera ovšem vybírá jen ty výrobky, se kterými mají zkušenost střední vrstvy obyvatel. Vyhýbá se luxusním, exkluzivním výrobkům a na druhé straně takovým, jaké kupují chudí lidé. Vzhledem k ekonomicko-sociální stratigrafii západní civilizace se reakce na takto vytříděné předměty v různých lokalitách příliš neodlišují. Jejich posuzování je přinejmenším příbuzné a neobsahuje ani touhu po získání nedostupné věci, ani odsudek, kterým někdy zahrnujeme věci nedosahující naší životní úrovně. Na výstavu ve Šternberku Kintera zařadil objekty jako zahradnické náčiní s násadami z hokejek, palmu z plechovek od nápojů, igelitku s pohybujícím se nákupem, spací pytel s doutnajícím spáčem atd. Jak vidno, Kinterovými metodami jsou spojení dvou nesourodých předmětů, proměna obvyklých vlastností předmětů nebo použití předmětů tak, že na sebe berou podobu jiných předmětů. Proto každá jeho práce operuje s jednoduchým vyšínutím z rámce, který u věci známe a předjímáme. Kintera často nechává věci ožívat: kokos poskakuje... nákup sebou šije... kráječ na chleba a meloun kopuluje... loutka pronásí dlouhé monology. Z konfliktu nesourodých prvků povstává komično. Kintera jej vyvolává vědomě. Odstupňováno je od obveselení ze hry, až k smíchu nad absurditou navozených situací. Když se tedy postavíme před jakékoliv Kinterovo dílo, poznáme z čeho a jak je ustrojeno, uvědomujeme si „normálnost“ použitých předmětů a jednoduchost Kinterových zásahů a rovněž se bavíme. Nic z dříve řečeného by nebylo důležité, kdyby západní civilizace (do níž řadím i její postkomunistickou subvariantu) nebyla zaměřena na věci jako měřítko svých hodnot, doklad svého relativního bohatství a zdroje svých traumat. Točíme se kolem věcí, jejich využívání a vlastnictví, jsme věcmi ohrožováni. Spíš než robotů (golemovské hrozby industriálních mýtů), začínáme se bát věcí odvržených a nečinných. Na skládkách si s nimi nevíme rady a raději je zahrabeme pod zem. Kintera věci nerecykluje (jako například Petr Písařík), používá věci nové. Jeho polohou je ironie, která neslouží sociálně kritickým nebo subverzivním cílům. Ty jsou jen potenciálním modem interpretace, kterého můžeme a nemusíme využít. Platí to i u stencils s logy bankovních domů, které se ve Šternberku objevily na zdi galerie a později se dostaly na fasády domů jako jakýsi reakcionářský street art. Jejich ironie je dvojitá: banka je propagována formou, která podrývá její solidní kredit a přitom se nedá říct, že by neplnila svůj účel. Na druhé straně užití média, používaného hlavně pro spontánní alternativy a subverze, je ironické k street

artu. Kinterova práce tak dál zůstává otevřená našim projekcím, nezávazná a přijatelná všemi tábory. To zakládá její konformitu, která Kinterovi pomáhá, ale do důsledku vzato ho jako umělce i ohrožuje.

Jiří Ptáček

/text je zčásti rekonstrukcí proslovu na vernisáži výstavy a zčásti pokusem o důkladnější postižení základních rysů Kinterova díla/

ČSOB
Pro bohatší život

Record, Krásné pravdy

22. 5. 2006 – 14. 6. 2006

kurátor: Michal Kalhous

úvodní slovo: Petr Lysáček

RECORD

*2002

Skupina složená z absolventů intermediálního ateliéru Petra Lysáčka.

Martin Egert

*12. 9. 1979, Chomutov

studium

1999 – 2005 Ostravská univerzita, KVT, ateliér intermediálních forem

Milan Kutina

*24. 2. 1979, Ústí nad Labem

studium

1999 – 2005 Ostravská univerzita, KVT, ateliér intermediálních forem

Petr Pavlán

*28. 5. 1974, Ostrava

studium

1997 – 2000 Ostravská univerzita, KVT, ateliér intermediálních forem

výstavy a akce

2006 Mezi námi skupinami II, DUMB, Dům pánů z Kunštátu, Brno

2006 OVA 95-05, Galerie výtvarného umění, Ostrava

2006 Krásné pravdy, Galerie Šternberk, Šternberk

2006 Na první pohled se zdá všechno náramně jednoduché, 36, Olomouc

2006 Record & I Love 69 Popgeju, Dům umění, Opava

2006 Fantastické!, Fiducia, Ostrava

2005 Mladá mikrobioložka žije ve vědeckém manželství s nevědeckými problémy, Galerie Eskort, Brno

2005 Frisbee – Czech videoart, Gallery De Veenvloer, Amsterdam, NL / 2006 DUMB, Dům pánů z Kunštátu, Brno / 2006 Sokolská 26, Ostrava

2005 Chytří až na půdu, Galerie Půda, Jihlava

2005 Zipper anatomy, Strážná věž, Ostrava
2004 Karaoke je slovní fotbal na každou slabiku, Oblastní galerie Vysočiny, Jihlava
2004 Frisbee – Czech videoart, MNAC, Bukurešť, RO
2004 Máme systémy jak to pojmenovat, DUMB, Galerie G 99, Brno
2004 Žil – Byl, Galerie Budoucnost, Ostrava
2004 Řepa, Display, Praha
2004 Řepa, Galerie 761, Ostrava
2003 Naši Pražané nám rozumějí, Galerie Behémót, Praha
2003 Kdo takhle přemýšlí je vždycky pozadu, Klub Barviarnia, Bielsko-Biala, PL
2003 Strč prst skrz krk, Atelier Schwarz, Berlín, DE
2003 Už žádné pinety vykukující z hlavy, Galerie Felixe Jeneweina, Kutná Hora
2003 Indian Summer Festival, Experimentální prostor Roxy/NoD, Praha
2003 Nejmladší, Národní galerie, Veletržní palác, Praha
2003 3. Zlínský salon mladých, KGVU, Zlín
2003 Loading Record II., Klub Černý pavouk, Ostrava
2003 Loading Record I., Galerie Skola, Ostrava
2003 Ostravská úderka, Galerie města Plzně, Plzeň
2003 U blbečků na dvorečku, Galerie CO14, Praha
2002 3 + 1 zdarma = P. Lysáček + RECORD, Galerie 761, Ostrava
2002 Broumovské dvorky, Broumov
2002 Akce rychlé reakce, GHMP, Praha

Další skupina vstupuje na českou scénu. Je to poměrně aktivní skupina, která tvrdí, že „má systémy, jak to pojmenovat“. Ono to má mít, jak členové sami tvrdí, nenápadnou, až neuměleckou formu. Různí umělci, kteří se s nimi setkávají na výstavách, kde jinde než v renomovaných galeriích, jim radí, ať například zvětší formát. A oni odpovídají: „Škytávka přijde.“ nebo „Kouřit jídlo, chlastat cigarety, jíst chlast.“ A k tomu přidají recept na Rajče s tajemstvím. Recept je to v podstatě jednoduchý. Absolvuješ střední školu neuměleckého zaměření (strojárnu, obchodní akademii a stavárnu), zavrtáš se na uměleckou vysokou v nějakém zajímavém regionu, pokud možno co nejdál od centra, koupíš si lepší počítač, digitální foťák a kameru, no a pak už si s tím jenom hraješ. K tomu přidáš obvyklou dávku ambice a skočíš po nejbližším umělci, který požívá slušné renomé na celostátní scéně. Výsledek je v kabeli v podstatě v momentě a v suchu, třeba v NG. Sinusoida úspěchu, tak jak ji vnímají a respektují starší generace, je u Recordu a jejich dalších generačních vrstevníků položena v jiné dimenzi. Řekněme například v 3D. Třetí D ale neklade důraz na nezbytnost instituce, ve které se aktér (umělec) vymezuje svému laickému okolí. Nejlepší je, jak Recordi říkají, založit si svou vlastní instituci, festival..., ale napřed své www. S foťákem, kamerou a ISIC kartou se vyráží na výlety. Všude kolem se totiž povaluje spousta nevšedního materiálu, který stačí nafotit, hodit do jednoduchého programu a v kterémkoli DTP studiu za mírný sponzorský poplatek vytisknout. Výlet je na tom všem nejdůležitější. Je místem kumulace a posilování jednotlivého ducha

skupiny. Posilování je i velmi příjemné. Stmeluje komunikační kanály, zrychluje reakci na nevšední podněty, které není třeba až tak hlídat, protože se dostavují již očištěné a zredukované do finální polohy. Systémově pragmatický Egert, explozivní logotypař Pavlán a charizmatický pozitivista Kutina v souhrnu prorůstají svými bezkloubními invenčními výpady s kterýmkoli prostředím, které je jim nabízeno. Mají rádi kvalitní architekturu, dá se říci, že hrají velmi rychle fotbal, podnikají túry do velehor, neopovrhnou nadstandardním ubytováním (např. v mateřské školce), ctí mezilidské vztahy, řádně platí daně a jsou vyhledávanými baviči v kterékoli společnosti. Jejich bezprostřednost je až překvapující a dělá svému okolí dobře. Takže to, s čím se na scéně představují, je bezproblémově přijímáno. Je to jejich finta, jak na ono okolí vyzrát? Možná, že ano. Zatím jim to prochází. Když se dívám na jejich výtvary, připadám si občas jak U blbečků na dvorečku. Ale o to asi jde. Škytávka nepřichází.

Petr Lysáček
/úvodní slovo/

recenze
Edith Jeřábková, Krásné pravdy, Ateliér XIX, 2006, č. 14 – 15, s. 4.

Jitka Svobodová, Kresby a objekty

21. 6. 2006 – 23. 7. 2006

kurátor a úvodní slovo: Věra Jirousová

Jitka Svobodová

*9. 9. 1941, Praha

žije a pracuje v Praze

studium

1961 – 1967 AVU v Praze (Arnošt Paderlík)

1973 – 1976 AVU v Praze (Raymund Ondráček, restaurování)

od 1990 vede ateliér kresby na AVU v Praze

1990 – 1996 členkou Nového sdružení pražských umělců

samostatné výstavy (výběr)

2006 Kresby a objekty, Galerie Šternberk, Šternberk

2005 Obrácený pohled, Galerie moderního umění, Roudnice nad Labem

2004 Galerie v kapli, Bruntál

2003 Vedle mne, AP ATELIER, Praha

2001 Blízké prostory, Galerie města Plzeň, Plzeň

1998 Květy Oči Předměty, Galerie Václava Špály, Praha

1996 Oči, Výstavní síň Sokolská 26, Ostrava

1995 Česká kresba 2, Galerie umění Karlovy Vary, Karlovy Vary

1994 Kresby, objekty (s Jiřím Štouračem), GHMP, Staroměstská radnice, Praha

1988 Kresby, objekty (s Věrou Janouškovou), Výstavní síň Atrium, Obvodní dům Praha 3, Praha

1983 Kresby a objekty, Galerie výtvarného umění Karlovy Vary, Letohrádek, Ostrov nad Ohří

1982 Kresby, GHMP, Staroměstská radnice, Praha

1979 Kresby, DUMB, Dům pánů z Kunštátu, Brno

1978 Kresby tužkou, Divadlo hudby, Olomouc

1977 Kresby, ateliérová výstava Mlynářka, Praha

1969 Obrazy, Mánes, Galerie mladých, Praha

kolektivní výstavy (výběr)

2005 Prostor a čas, Galerie moderního umění, Roudnice nad Labem
2003 Ejhle světlo, Moravská galerie, Místodržitelský palác, Brno
2002 III. Zlínský salon, KGVU, Zlín
2001 Jiří Kolář sběratel, Národní galerie, Veletržní palác, Praha
2001 Objekt, Metamorfózy v čase, České muzeum výtvarných umění, Dům U černé Matky Boží, Praha / 2002 Moravská galerie, Pražákův palác, Brno
2000 Jubilejní výstava AVU 1800 – 2000, Národní galerie, Valdštejnská jízdárna, Praha
2000 Aktuální nekonečno, GHMP, Městská knihovna, Praha
1999 ... a co sbírky, Muzeum umění, Olomouc
1999 II. Nový zlínský salon, Státní galerie ve Zlíně, Zlín
1997 Umění zastaveného času, česká výtvarná scéna 1969 - 1985, Státní galerie výtvarného umění v Chebu, Cheb / Moravská galerie, Místodržitelský palác, Pražákův palác, Brno
1997 Mezi tradicí a experimentem, práce na papíře a s papírem v českém výtvarném umění 1939 – 1989, Muzeum umění, Olomouc
1996 Made in CZ, Aktuelle tschechische zeichnung, Knoll Galerie, Vídeň, AT / Knoll Gallery, Budapešť, HU
1995 Mosty, Galerie Mánes, Praha
1993 Hermit 93, Klášter Plasy, Plasy
1992 Minisalon, Nová síň, Praha
1991 Šedá cihla 78/1991, Galerie Klatovy/Klenová, Galerie U Bílého jednorozce, Klatovy
1987 Rockfest 87, Palác kultury, Praha
1985 Barevná socha, Galerie H, Kostelec nad Černými lesy
1982 Motiv okna v díle deseti současných českých výtvarných umělců, Galerie výtvarného umění Karlovy Vary, Letohrádek, Ostrov nad Ohří
1982 Výtvarné sympozium Chmelnice, Mutějovice
1980 Současná česká kresba, DUMB, Dům pánů z Kunštátu, Brno
1973 XII. Premi international Dibux Joan Miró, Fundacio J. Miró, Barcelona, ES
1970 Výstava mladých, Mánes, Praha

Kosmická zátiší Jitky Svobodové

Jitka Svobodová, profesorka pražské Akademie výtvarných umění, vystavuje ve zdejší městské galerii ve Šternberku soubor devíti obrazů – pastelů a devíti tematických kreseb, včetně několika menších prostorových skic, které shrnují zhruba desetiletí práce této konceptuální malířky. Její výstava zároveň představuje introspektivní pohled do nitra věcí, ale také překvapivou zkušenost: namísto obrazu, jenž je vytvořen pohledem očí obrácených směrem k horizontu, spatříme náhle obraz, který k nám přistupuje z protisměru; obraz, v němž jsou zraky věcí a světu upřeny do společné přítomnosti. Žasneme, že se věci dívají na nás a snad jsme se dokonce právě teď ocitli v zorném poli, kde náš každodenní život sledují tisíce očí tvorů, fenoménů a miriády hvězd. Prostřednictvím svých kresebných obrazů zkoumá Jitka Svobodová předmětovou povahu současného světa, zejména to, co je doma a po ruce. Její pohled

dokáže vyjmout věci z jejich každodenní služebnosti stolování a přemísťuje běžně používané talíře, konvice, šálky a podšálky nebo lžice do prostorových vztahů obrazu. Všimněte si však, že všechny ty důvěrně známé předměty ne-najdeme na „místech, kam patří“ a kde bychom je obvykle hledali. Nejsou na stole, v policích, ani je nedrží nějaká ruka. Krouží v prostoru bez tíže po svých oběžných drahách a obrazy, které je „zachycují“, můžeme nejspíš považovat za kosmická zátiší. V jejich tématech doznívá cosi jako osudové largo desolato minulého století, ale i metafyzická melancholie jako vzdálená vizuální ozvěna někdejší měšťanské kultury.

Obrazy Jitky Svobodové se vyznačují věcným malířským rukopisem, mají silnou kresebnou složku a škálu jemných pastelových valérů, které modelují elementární objemy věcí. Autorka formuje svou malířskou zkušenost jako osvobodivé ženské gesto a utváří tak schránku pro dosud nepojmenované emoce. Její malířský názor umožňuje v obraze katapultovat nejrůznější předměty do mnoha různých rovin skutečnosti. Na loňském bienále v Benátkách jsem v hale loděnice Arsenale zažila podobný osvobodivý a poněkud znejišťující pocit. Na velkém projekčním plátně, v monumentálním prostoru bývalé loděnice, probíhal na video smyčce jednoduchý děj, který ukazoval ještě další převratný význam tohoto gesta.

Vidíme, jak mladá žena s jemnými rysy pokládá šálek kávy na samý okraj stolu a její loket pomalu, podvědomě a jako by „bezděčně“ posouvá hrnek s podšálkem na hranu, až dojde k pádu. V druhé části sledujeme opět stejnou ženu, jak si s nervózním zaujetím prohlíží konvici, talíře s vzácným dekorem anebo křehkou vázu, umístěné na vysokých soklech. Zatímco je obdivuje a roztržité a neobratně se jich dotýká, až poslušné fyzikálních zákonů spadnou a roztržít se na podlaze. V tu chvíli si nejspíš každý vzpomene na symboliku známé Baudelairovy básně o rozbité váze, ale i na svatební zvyk rozbít nádobu, protože střepy znamenají štěstí. Oba významy skládají nejednoznačný smysl této video metafory. Na téma věci v extrémně nestabilním prostředí začala Jitka Svobodová pracovat zhruba před deseti lety a přítomnila je v několika volných cyklech kreseb a obrazů. Setkání s jejím tématem na Benátském bienále mi umožnilo poznat ještě další aspekt tohoto aktuálního podobenství, které mluví o citovém životě dnešní ženy. Krátký příběh, který ukazuje video smyčka, umožní posun jeho významu a odhalí přesnou reflexi sociálního fenoménu. Doslova ukáže téma jako studii o jemném násilí a přítomní dimenzi personální destrukce.

Osobní, tedy zdánlivě nepatrná vzpoura, o níž mluví velké pastely Jitky Svobodové, ukazuje prvotní smysl „moderního“ osvobodivého pohledu – myšlenku spolubytí člověka a kosmu, ideu druhé poloviny 20. století. Avšak mladá asijská umělkyně na bienále inscenuje dnes na videu tuto osobní vzpouru mnohem radikálněji: ačkoli bezděčná gesta ženy rozbíjejí nádoby, vypadají jako nevinná hra, vyprávějí v náznaku příběh dnešní ženy, která vskutku nelpí na tom, co dříve

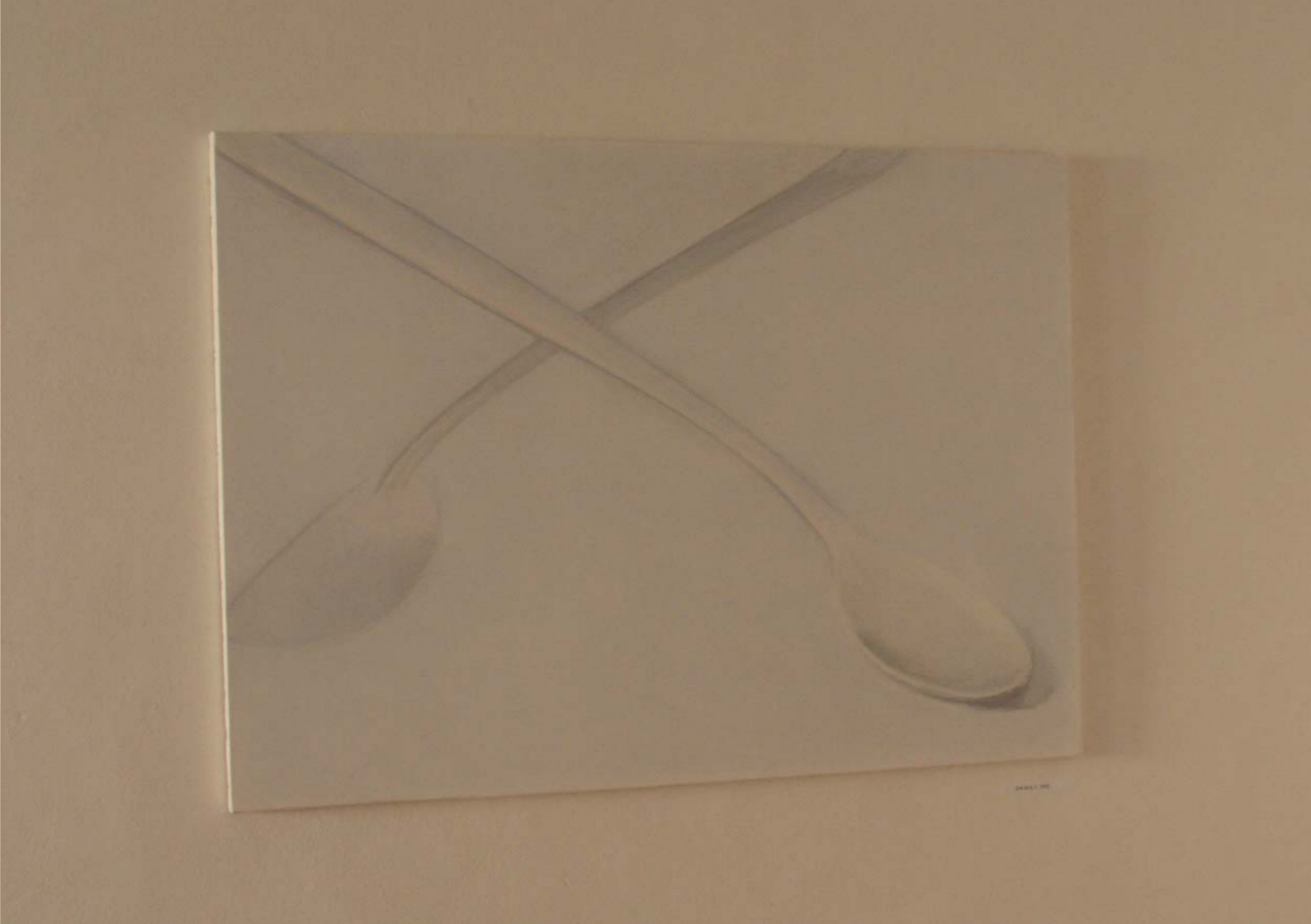
znamenal základ výbavy. Její uspokojení, zdá se, definitivně přesahuje někdejší, snad bezpečný rámec rodiny, a ukazují, že ho ženy v dnešní době považují za příliš svazující.

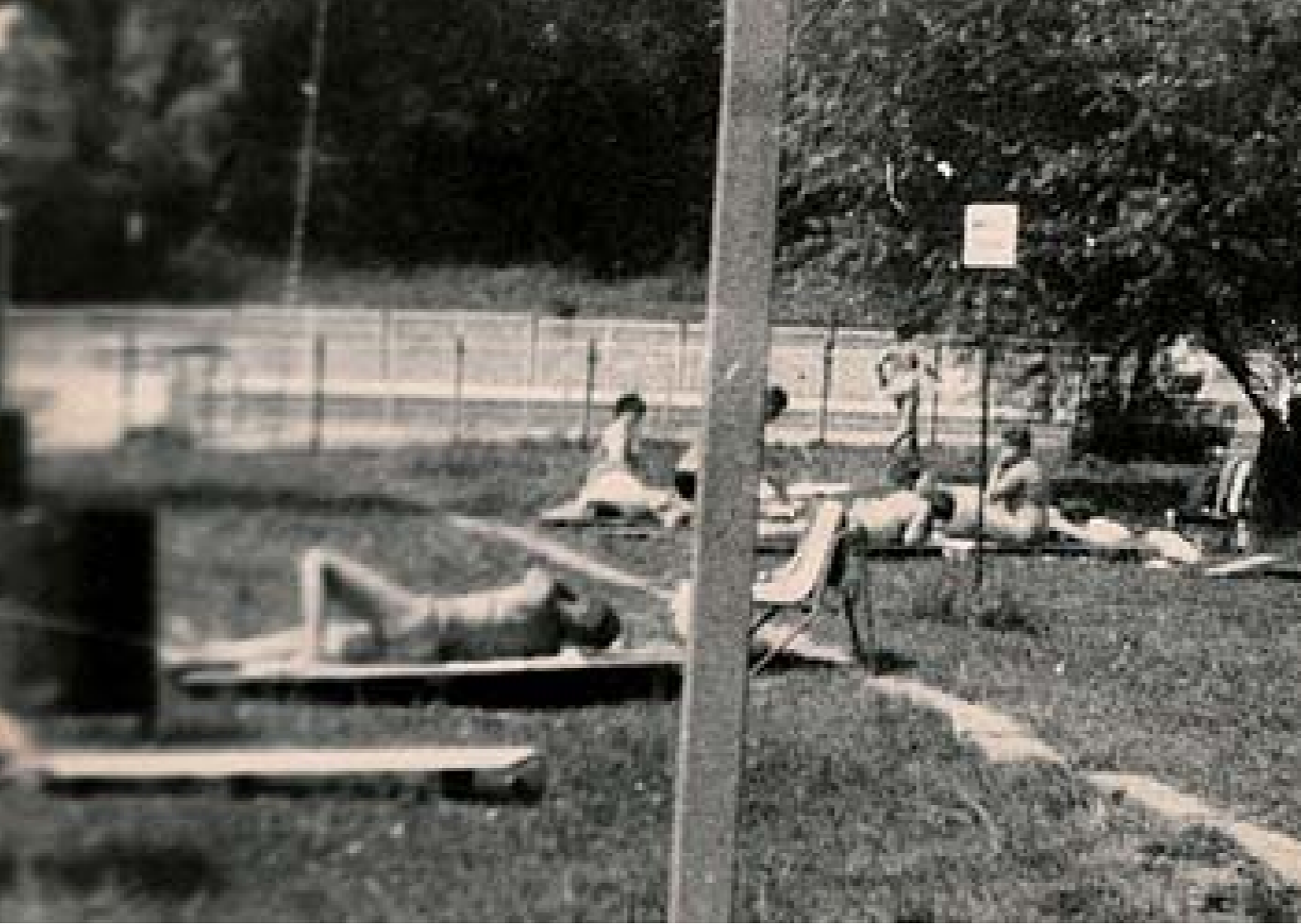
V obrazech Jitky Svobodové plynou věci ve fluidním prostředí, plynule se vynořují nad obzor, kde je uchopí a drží osvojený „obrácený pohled“ tiché a laskavé pozornosti. Spatříme, že její obrazy odhalují jednak věci v okamžiku před pádem, ale také příznačnou nestabilitu vztahů, které je upevňují v realitě. Její klidný pohled sleduje nezaujatě hrnky a talíře, klouzající po běžícím pásu lineárního času a smiřuje nás, smrtelníky, s tím, že nesmrtnost je vyhrazena obrazům, tedy umění.

Povšimněme si také, že na jejích obrazech plují věci osamocené v prázdnu a na okraji veškeré předmětnosti, stávají se zvláštním poselstvím nepřenosné zkušenosti setkání s obrazem. Na prahu nového věku tyto obrazy sdělují závrtnou zkušenost, že se věci jednou provždy vysmekly ze sítě vztahů mezi subjektem a objektem. Jde o prvotní zkušenost tvoření a umění, které odkrývá moc svobodné myšlenky v základu světa.

Věra Jirousová
/úvodní slovo/

recenze
Edith Jeřábková, Kresebné přesahy Jitky Svobodové, Kulturní týdeník A2, 2006,
č. 29, s. 8.

Miroslav Tichý

4. 8. 2006 – 3. 9. 2006

kurátor a úvodní slovo: Jiří Olič

Miroslav Tichý

*20. 11. 1926, Netčice u Kyjova

žije a pracuje v Kyjově

2005 ocenění Objev roku na festivalu Recontres de la Photographie v Arles, FR

studium

1945 – 1948 AVU v Praze (Ján Želibský)

samostatné výstavy (výběr)

2006 Presentation House Gallery, Vancouver, CAN

2006 Galerie Šternberk, Šternberk

2006 (s Jacques-Henrim Lartiguem), Michael Hoppen Gallery, Londýn, UK

2006 Galerie Judin, Curych, CH

2006 DUMB, Brno

2006 De Hallen, Frans Hals Museum, Haarlem, NL

2005 Galerie Judin, Curych, CH

2005 Zeno X Gallery, Antverpy, BE

2005 Nolan/Eckmann Gallery, New York, USA

2005 Galerie Arndt&Partner, Berlín, DE

2005 Kunsthau, Curych, CH

kolektivní výstavy (výběr)

2006 Artists for Tichý–Tichý for Artists, Museum Moderner Kunst, Stiftung Wörlen, Pasov, DE

2006 Shenzhen 5th International Painting Ink Biennial, CN

2006 Artists for Tichý – Tichý for Artists, Východočeská galerie, Pardubice

2006 Soleil noir, Salzburger Kunstverein, Salcburk, AT

2006 Deja vu, Artibus Foundation, Ekenas, FIN

2006 Artists for Tichý – Tichý for Artists, Moravská galerie, Brno

2005 Prix de la découverte, Rencontres de la Photographie, Magasin des Ateliers, Arles, FR

2005 Arnulf Rainer et sa collection de l'Art Brut, La maison rouge, Paříž, FR
2004 Bienal Internacional de Arte Contemporaneo de Sevilla, Monasterio de La Cartuja, Sevilla, ES
1990 Von einer Welt zur Andern, Die Blaue Kunsthalle DuMont, Kolín nad Rýnem, DE
1958 Umění mladých výtvarníků Československa, DUMB, Brno
1956 (s Richardem Fremundem, Bohumírem Matalem, Iduu Vaculkovou, Vladislavem Vaculkou a Vladimírem Vašíčkem), chirurgický pavilon nemocnice, Kyjov

Příběh Miroslava Tichého

Kdybychom nevěřili vlastním očím a neviděli starého muže sedícího po celé dlouhé dny před televizorem, museli bychom buď pochybovat, anebo uvěřit produktům žurnalistické idiocie. Myslím tím – na straně jedné – to, čemu kdysi Leon Bloy říkal „veřejné duše“ a na straně druhé umělce, který důsledně odmítá komunikovat se zástupci světa, jenž je zavrženíhodný a společností, která má všechny vlastnosti davu. Myslím tím jednoduše života a díla, jak se říká, tedy života bez toho, čemu život říkáme a díla bez díla, neboť Miroslav Tichý je umělcem, jenž se dokázal odmlčet dokonaleji než Marcel Duchamp, příliš dlouho setrvávající v póze šachisty, kterou tak obdivují fotografové. Legendy a mýty spojené s životem a dílem Miroslava Tichého nicméně existují, tedy můžeme, ba přímo musíme, je uvádět na správnou míru, zatímco oblast tajemství ctíme, dodržujíc vzdálenost, kterou nám dávají pocity pokory a vděčnosti.

Miroslav Tichý je v dnešním uměleckém světě znám jako fotograf, jehož dílo vahou své osobnosti zaštil Harald Szeemann, německý kunsthistorik a kurátor v hodnostech novátora a objevitele. Právě jemu bylo totiž od počátku jasné, že dílo Miroslava Tichého nesouvisí s dobovými tendencemi a směry, přechází a nelze jej zařadit ani do kolonek „art brut“, „naivisté“ apod. Jistěže, dílo Miroslava Tichého dokázala ocenit až „cizina“, ale to neznamená, že bylo úplně neznámé. V minulosti ne zcela dávné malíř rád ukazoval své dílo návštěvníkům, které do jeho domu vodil především básník Jiří Veselský. Kdysi mezi nimi byl i Milan Kundera. Zde odbočka osobní: díky básníkovi, jenž měl ve svém bytě krásný obraz M. T. a několik desítek kreseb, znal jsem Tichého dílo už v roce 1972 a z dopisů jsem věděl také o poměrech v nichž žil, zvláště tedy o jeho zásadním odporu k vystavování a jakékoli publicitě. Napsal jsem mu dopis, ale on nikdy na žádné dopisy neodpovídal. Přibližně v tom čase se pokoušel o výstavu Tichého Adolf Kroupa, ředitel brněnského Domu umění, ale ani on neuspěl. Je nutno připomenout, že pokusů o začlenění osobnosti malíře do výtvarné scény bylo zvláště po roce 1956 několik, nepovedl se žádný. Pokoušeli se o to kolegové malíři Vašíček a Matal a chtěli s Miroslavem Tichým založit skupinu. Nešlo to, M. T. nestál o skupinu, pracoval samotářsky.

Byl takový vlastně už na Akademii v Praze, kterou po dvou letech opustil ze zdravotních důvodů, nejdřív dočasně a pak navždy. Spolužáci dodnes vzpomínají

„Mirka“ Tichého, suveréna, který do Prahy přijel s objemným zavazadlem, v něm byl půltucet elegantních obleků, všechno podle vídeňských časopisů, ušil je malířův otec ve své krejčovské dílně. Věc zdá se být nepodstatná, kdybychom z dokumentů neznali a neviděli krustou pokrytý „oblek“, který Tichý nosil více jak deset let každodenně. Takto vystrojeného malíře si musíme představit v letech sedmdesátých a osmdesátých v Kyjově, kde se pravidelně konal „Slovácký rok“, folklorní slavnost a přehlídka písní, tanců a krásných krojů, Miroslava Tichého v tu dobu vždy dali násilím odvést do bezpečí psychiatrických léčeben.

Na fotografiích z mládí vidíme Tichého ve slováckém kroji, v kloboučku s košárkem a na jedné fotografii i v kroji ženském. Malíř folklór nepěstoval, nebral ho ani jako námět svých obrazů. Kyjov jako celek byl jeho domovem, který téměř neopouštěl, ale umělec neakceptoval nic regionálního, dokonce ani v jídlu a pití, takže víno, tak rozšířené na Slovácku, nepil, podobně jako slivovici a pivo. Zůstával asketou se zvláštní slabostí pro sladké pečivo (zůstala mu dodnes) a stravoval se v té době převážně po bufetech.

Jestliže se Tichý vydělil ze společnosti, kterou neobdivoval, neznamená to, že by byl politickým disidentem. Byl prostě sám. Na druhé straně byli vždy funkcionáři – jako představitelé moci komunistické a místní a ti dokázali být dokonale bezohlední, třeba když v roce 1972 dali zlikvidovat Tichého ateliér a přikázali jeho obrazy vyhodit na ulici. Pro Tichého „život a dílo“ to byla událost neblahá a zásadní. Stal se tedy kyjovským chodcem, figurou svéráznou a nepřehlédnutelnou. Měl a myslím, že dodnes má, řadu přátel, což bylo zvláštní a v protikladu s lidmi „obyčejnými“, jimiž byl ponižován každodenně: jsou to právě ti, kteří dnes postávají u jeho dveří, jen aby prohodili pár vět se světově slavným mistrem. „Daj sa ostříhat a vykúpat“, volali na něho ještě na počátku let devadesátých, dnes říkají „My jsme věděli, že v tom člověku něco je“.

Příběh Tichého, fotografa, chlapíka pracujícího s aparátem vlastní konstrukce, přístrojem založeným na systému špagátů, drátů a čoček, je vlastně příběhem umělce, který se na straně jedné oddělil od společnosti a na straně druhé ji potřeboval a tak do ní nahlízel voyuersky, vyhledáveje intimitu žen a dívek, které byly jako fantomové, bytosti zcela nedosažitelné a nedostižné. Předměty touhy a lásky platonické, v tom se ovšem Miroslav Tichý příliš neliší od svého jen o několik let mladšího přítele básníka Jiřího Veselského. Tak tedy – inspirace milostná a zároveň nejdůležitější námět. Nikoliv artefakt, dokument v pravdě ryzí, ale zároveň bezohledné co do následků. Alchymie času: dílo, které zůstává, zatímco modely stárnou. Fotografie jako celek, v jehož rámci se jedna fotka podobá druhé a zároveň je každá originální.

Jiří Olič
/úvodní slovo/

Rupert Kytka, Fotografie

8. 9. 2006 – 7. 9. 2006

kurátor a úvodní slovo: Štěpánka Bielešová

Rupert Kytka

*8. 2. 1910, Olomouc

†3. 5. 1993, Olomouc

zakládající člen skupiny DOFO

studium

ve fotografii autodidakt

1960 Ocenění v soutěži redakce Nové svobody k výročí osvobození

1972 Historická Olomouc, 1. cena

1972 Buenos Aires, 2. místo

samostatné výstavy (výběr)

2006 Galerie Šternberk, Šternberk

1983 Fotogaléria, Dolný Kubín

1982 Výstavní síň Jizerského fotoklubu SČF, Hejnice

1976 OGVU, Hodonín

1974 Galerie fotografie, Děčín

1974 (s Jaroslavem Vávrou), VÚ Olomouc

1973 (s Jaroslavem Vávrou), GHMP, Staroměstská radnice, Praha

1973 Dobrá země (s Vojtěchem Saparou), Divadlo hudby, Olomouc

kolektivní výstavy (výběr)

2005 Česká fotografie 20. století, GHMP, Městská knihovna, Dům U Kamenného zvonu / UPM, Praha

2003 DOFO 1958–1975, Magyar Fotográfiai Múzeum, Kecskemét, HU

2001 Fotografie jako umění v ČSR 1959 – 1968, Moravská galerie, Brno

2000 Společnost před objektivem 1918 – 1989, Obecní dům, Praha

1999 ... a co sbírky, Muzeum umění, Olomouc

1999 My 1948 – 1989. Fotografie ze sbírky MG v Brně, Moravská galerie, Brno

1998 Oznámení o Ikarově letu. Olomoucká šedesátá léta, Muzeum umění, Olomouc

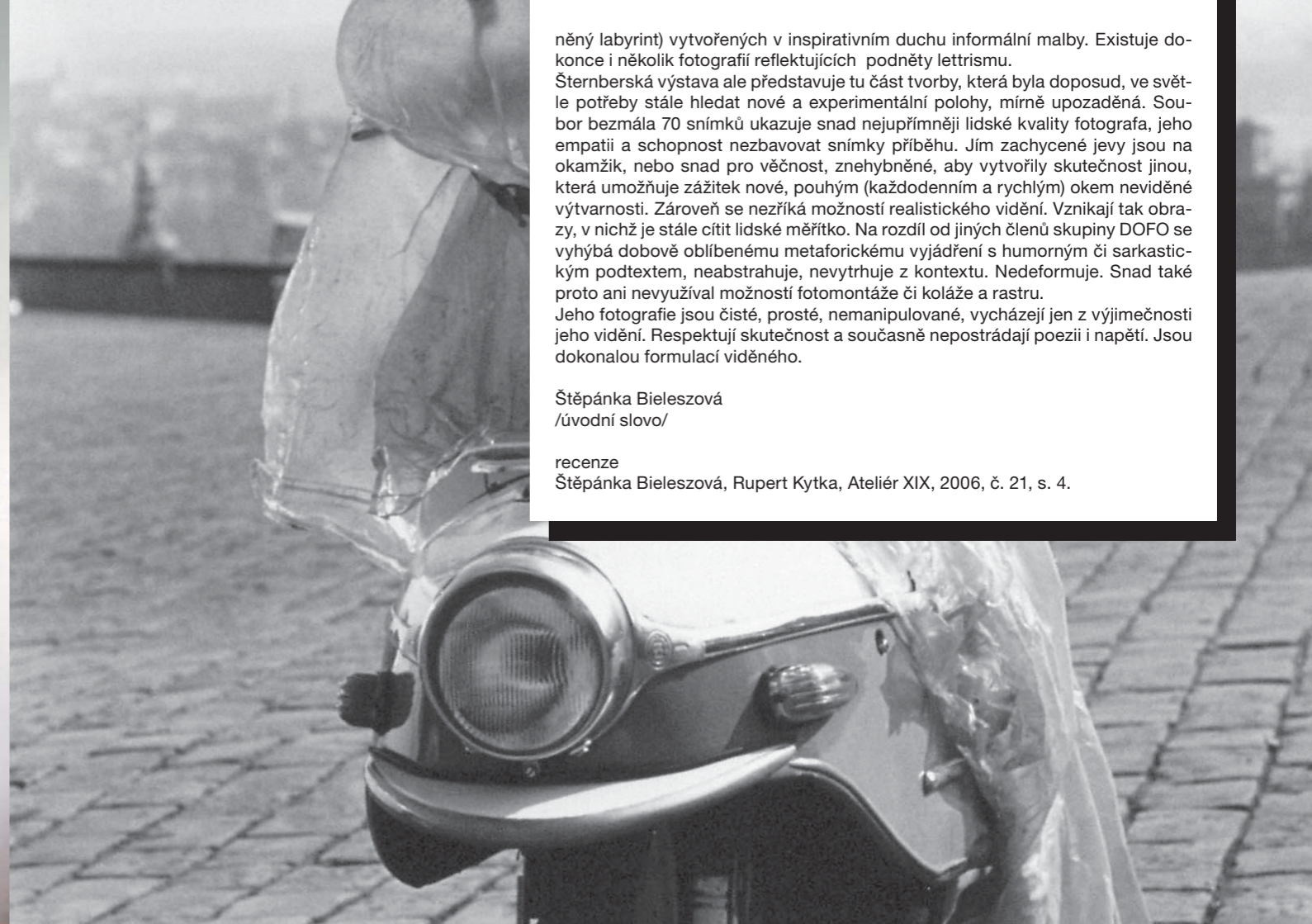
1995 Fotoskupina DOFO 1958 – 1975, Uměleckoprůmyslové muzeum, Brno / Muzeum umění, Olomouc
1986 Tělo, Muzeum Kroměřížska, Kroměříž
1981 Česká fotografie 1918 – 1938, Moravská galerie Brno / UPM, Praha
1973 Československá fotografie 1971 – 1972, Moravská galerie, Brno
1972 Výtvarná fotografie Slezska a severní Moravy, SZM, Opava
1972 Historická Olomouc, VÚ, Olomouc
1970 Členská výstava olomouckých výtvarníků k 25. výročí osvobození ČSSR, Olomouc
1969 Současná československá fotografie, Moravská galerie, Brno
1966 Surrealismus a fotografie, DUMB, Brno
1966 Nejlepší fotografie, Fotochema, Praha
1965 Fotosalon, Obecní dům, Praha
1965 Wystawa fotografii Czechoslowackiej, Varšava, PL
1965 Současná tvorba olomouckých výtvarníků, Olomouc
1962 Premfoto, Přelouč

Tvorba olomouckého rodáka Ruperta Kytky byla doposud zmiňována převážně v souvislosti se skupinou DOFO. V ní Kytka působil již od jejích počátků v roce 1958 až do jejího rozpadu v roce 1975. Dosavadní shrnující texty o významu první poválečné fotoskupiny se však ve snaze najít a přiblížit společný program jejích členů nemohou nedopustit jistého zevšeobecnění, v němž při šíří a proměnlivosti členské základny dochází k opomenutí specifik tvorby jednotlivých autorů.

Rupert Kytka se fotografii na neprofesionální (tj. nevýdělečné) úrovni začal věnovat již v průběhu 30. let, kdy jeho dílo můžeme vystopovat na Mezinárodním fotografickém salonu v Lomu u Mostu (1938). Z této doby existuje jen několik fotografií. Ve sporadických fotografických aktech navazoval na drtikolovskou tradici a v případě propagačních snímků okrajově využil principů meziválečné avantgardy.

Komplexněji je ovšem zachovaná jeho tvorba z konce 50. a hlavně ze 60. let. V té době již Kytka pracuje soustředěněji, vznikají velké fotografické celky, které později, v první polovině 70. let, završí cyklus krajinářských pohledů Dobrá země. V jeho tvorbě se prolínalo vždy několik témat, jejich společným pojítkem byl pochopitelně respekt k viděné skutečnosti, kterou dokázal dokonale formulovat do citlivých a emocionálně nabitých kompozic. Podobně jako jeho souputník a přítel Ivo Přeček přejal zpočátku poetiku pozdního surrealismu, díky níž, a samozřejmě s přispěním osobní imaginace, vznikaly snímky pohozených a destruovaných věcí.

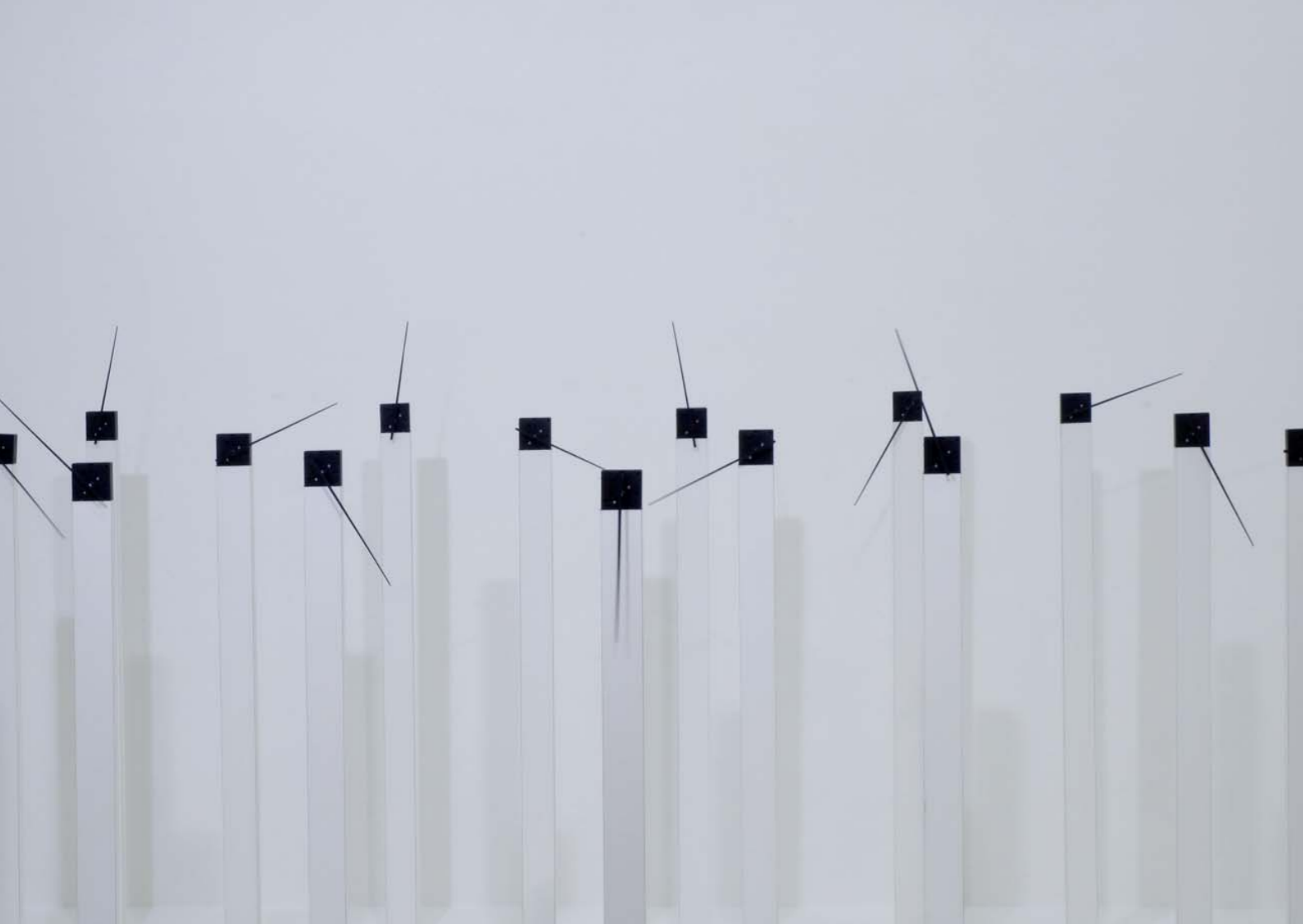
V průběhu let se Kytkova představitost postupně dostává do styku s nejrůznějšími dobovými podněty. Na jedné straně tak vznikají takřka landartové studie vyoraných brázd a kupek sušícího se sena či nalezené kompozice z odpadního potrubí a výkopových prací současně se snímky struktur a makrodetailů (Skle-

něný labyrint) vytvořených v inspirativním duchu informální malby. Existuje dokonce i několik fotografií reflektujících podněty lettrismu. Šternberská výstava ale představuje tu část tvorby, která byla doposud, ve světle potřeby stále hledat nové a experimentální polohy, mírně upozaděná. Soubor bezmála 70 snímků ukazuje snad nejpřímnější lidské kvality fotografa, jeho empatii a schopnost nezabývat snímky příběhu. Jím zachycené jevy jsou na okamžik, nebo snad pro věčnost, znehybněné, aby vytvořily skutečnost jinou, která umožňuje zážitek nové, pouhým (každodenním a rychlým) okem neviděné výtvarnosti. Zároveň se neříká možností realistického vidění. Vznikají tak obrazy, v nichž je stále cítit lidské měřítko. Na rozdíl od jiných členů skupiny DOFO se vyhýbá dobově oblíbenému metaforickému vyjádření s humorným či sarkastickým podtextem, neabstrahuje, nevytrhuje z kontextu. Nedeformuje. Snad také proto ani nevyužíval možností fotomontáže či koláže a rastru. Jeho fotografie jsou čisté, prosté, nemanipulované, vycházejí jen z výjimečnosti jeho vidění. Respektují skutečnost a současně nepostrádají poezii i napětí. Jsou dokonalou formulací viděného.

Štěpánka Bielešzová
/úvodní slovo/

recenze
Štěpánka Bielešzová, Rupert Kytka, Ateliér XIX, 2006, č. 21, s. 4.

Ivan Kafka, Od místa k místu

18. 10. 2006 – 10. 11. 2006

kurátor: Michal Kalhous

úvodní slovo: Ivan Kafka

Ivan Kafka

*29. 2. 1952, Praha

žije a pracuje v Praze

studium

1967–1971 Střední odborná škola výtvarná v Praze

1990 stipendium The Pollock-Krasner, New York

1987 členem Volného sdružení 12/15, Pozdě, ale přece

1990 Letní akademie, Salcburk, AT, pedagog

1997 reprezentoval Českou republiku na 47. bienále v Benátkách, IT

samostatné výstavy (výběr)

2006 Od místa k místu, Galerie Šternberk, Šternberk

2006 Související rozmanitosti 1981 – 2005, AP ATELIER, Praha

2004 Ona B. + Ivan Kafka, Galerie Navrátil, Praha

2003 Národní chrčení do prázdna, Moravská galerie, Brno

2000 Festival Mitte Europa, Sachsen-Bayern-Böhmen, Kornerberg, Klingenthal, DE / Hranická, CZ

1998 Ivan Kafka/Prag, ifa-Galerie Berlin, Berlín, DE

1997 Odnikud nikam, PAVILON České a Slovenské republiky, XLVII. La Biennale di Venezia, Benátky, IT

1996 Analysis and Commentary, Cenral European Contemporary Art, Shiseido, The Ginza Art Space, Tokio, JP

1995 Zdvojení 1291/1995, Galerie Klatovy/Klenová, hrad Klenová

1995 Rej 1399 – 1995, Nová síň, Praha

1993 Lesní koberec pro náhodné houbaře, Královská obora Stromovka, Praha

1993 ZUR.ZEIT, Ivan Kafka, Finsteres Licht, Kunst.Halle.Krems Minoritenkirche, Kremže, AT

1992 Kresby + instalace, GHMP, Staroměstská radnice, Praha

1987 Kopce a hromady, Galerie Wschodnia, Łódź, PL

1987 Instalace a dokumentace, Alvar Aalto-Museo, Jyväskylä, FIN

1985 Dokumentace 76 – 85, Ústav makromolekulární chemie, Praha

1982 Galerie Hildebrand, Klagenfurt, AT
1980 Příběhy, Divadlo v Nerudovce, Praha
1979 Objekt, fotografie, serigrafie, Salon fotografie, Łódź, PL
1979 Povídka o skládání, vlání, zvedání, Institut průmyslového designu, Praha

skupinové výstavy (výběr)

2006 Doteky země, Galerie moderního umění, Roudnice nad Labem
2004 Jisté stopy/Certain Traces, Dialogue: Los Angeles / Praha, Pomona College, Museum of Art, Los Angeles, USA / Museum Kampa, Praha / Karlín Hall, Praha
2001 Objekt/objekt, Metamorfózy v čase, České muzeum výtvarných umění, Dům U Černé Matky Boží, Praha / 2002 Moravská galerie v Brně, Pražákův palác, Brno
2000 Samizdat, Alternative Kultur in Zentral- und Osteuropa- die 60er bis 80er Jahre, Akademie der Künste, Berlín, DE / 2002 Národní muzeum, Praha / 2002 Evropský parlament, Brusel, BE / Millenaris Park, Budapešť, HU
1999 ... a co sbírky?, Muzeum umění, Olomouc
1999 Aspekte / Positionen, 50 Jahre Kunst aus Mitteleuropa, 1949 – 1999, Museum moderner Kunst, Stiftung Ludwig Wien, Vídeň, AT / 2000 Ludwig-Museum Budapest, Budapešť, HU / 2000 Miro Foundation, Barcelona, ES / 2000 John Hansard Gallery, Southampton, UK
1999 Kunst OP de helling, Stichting Dag Lochem, lochemský kopec, NL
1997 Schaulplatz. Zur Transformation eines Ortes, Kunsthalle Wien im Museumsquartier, Vídeň, AT
1997 Mezi tradicí a experimentem. Práce na papíře a s papírem v českém výtvarném umění 1939 – 1989 Muzeum umění, Olomouc / Moravská galerie, Brno
1996 Umění zastaveného času. Česká výtvarná scéna 1969 – 1985, Dům u Černé Matky Boží, Praha / 1997 Státní galerie výtvarného umění, Cheb
1996 12/15 Špět, ábr doch, Tschechisches Zentrum in Wien und Niederösterreichisches Lademuseum, Vídeň, AT
1994 Der Riss im Raum, Positionen der Kunst seit 1945 in Deutschland, Polen, der Slowakei und Tschechien, Martin-Gropius-Bau, Berlín, DE
1994 22. Bienal Internacional de São Paulo, Pavilhao da Bienal-Parque, Ibirapuera, São Paulo, BR
1992 Minisalon, Nová síň, Praha
1992 Prague – Bratislava, D'une génération, l'autre, Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris, Paříž, FR
1991 Umění akce, Galerie Mánes, Praha
1991 Kunst, Europa, Kunstverein Braunschweig, Haus Salve Hospes, Braunschweig, DE
1991 12/15 Český globus, Národní galerie, Městská knihovna, Praha
1991 Šedá cihla 78/1991, Galerie Klatovy/Klenová, Galerie U Bílého jednorozce, Klatovy
1991 Aktuell – Junge Kunst aus Prag Künstlerwerkstatt, Lohringerstrasse 13, Mnichov, DE
1990 Dialogue / Prague / Los Angeles, Otis / Parson Gallery, Arroyo Arts Gallery, Santa Monica Museum of Art, Los Angeles, USA
1990 Staroměstské dvorky, Staré město, Praha
1990 Inoffiziel – Kunst der ČSSR 1968 – 1989, Museum der Stadt Regensburg, Řezno, DE
1989 Dialog / Praha / Los Angeles, Lidový dům, Vysočany, Praha
1988 Volné seskupení 12/15 Pozdě, ale přece, Koloděje – jízdárna, Praha

1983 Výtvarné sympozium Chmelnice – Mutějovice 83, Mutějovice
1983 Prostor, architektura, výtvarné umění, Výstaviště Černá Louka, Ostrava
1982 Setkání, Tenisové dvorce TJ Sparta Praha, Stromovka, Praha
1982 Architekti, malíři, sochaři v ÚMCH, Ústav makromolekulární chemie, Praha
1981 Malechov 81, Dům Čestmíra Sušky, Malechov
1981 Sochy a objekty na Malostranských dvorcích, Divadlo v Nerudovce, Praha
1980 Malechov 80, Dům Čestmíra Sušky, Malechov
1979 Čtyři z Prahy, Galerie Wielka 19, Poznaň, PL

Vážení návštěvníci šternberské výstavy,

ani slovo teoretika umění nepomůže, pokud vystavené práce nezaujmu, nevedou k zamyšlení či nepřimějí k pozastavení. A platí to pochopitelně i v opačném významu. My zde ale takového odborníka nemáme, a tak věřím, že se spokojíte s krátkou, nehodnotící, spíše faktografickou poznámkou přítomného autora. Berte tuto výstavu jako letmý, v podstatě těžko uskutečnitelný náznak retrospektivy, zahrnující v rámci prostorových možností galerie zhruba třetinu ze sta dosud realizovaných prací. Ty jsou většinou určeny pro konkrétní místo a dají se v zásadě rozdělit do dvou částí. První, do výstavy nezařazený díl, obsahuje přívatní instalace pro volnou krajinu, převážně Českomoravské vysočiny, z období let 1975 – 1980. Druhý, o který na této výstavě jde, představuje výběr rozměrných realizací od roku 1981 po současnost a je vymezen mým prvním vstupem na území veřejného prostoru. Tím bylo umístění deseti tisíc bílých špejí na pražském Jánském vršku.

Vystavené realizace jsou řazeny chronologicky. Vždy je konfrontován kresebný projekt s finální fotografií, dokumentující realizovanou práci. Jedná se tedy o cestu od konceptu k reálnému výsledku, včetně přiznaných změn, ke kterým v průběhu práce někdy také docházelo. Samozřejmě jsem si vědom jistého hrozícího nebezpečí z možného, poněkud suššího vyznění takto koncipované výstavy, založené na fotografiích zprostředkované skutečnosti. Abych tomu trochu předešel a celek přímým kontaktem s realizací oživil, je výstava doplněna několika instalacemi, jejichž vazba k místu není tak zcela zásadní.

Fotografická dokumentace, která zůstává často v jediném záběru záznamem i dokladem realizované práce, by měla bez zbytečných efektů a zkrakování charakterizovat její smysl a důvod, sepětí s místem, atmosféru situace, měřítko i materiál, z něhož je zhotovena. Přitom by práci svou působivostí neměla převyšovat. Je pořizována vesměs z čelného pohledu, ve výřezu, jež je pro realizaci určující a sjednocena záběry přibližně ze stejné výšky, odpovídající stojící postavě. Přestože jsou jednotlivé práce ve svém trvání mnohdy omezeny časem, zajímají mě jejich vzájemné vztahy i sled rozvíjených souvislostí. I z tohoto hlediska je dokumentace, v přijatelné kvalitě, nepostradatelná.

Nedílnou součástí realizací jsou kromě názvů na popiskách uvedené podniky, firmy a instituce, které v řadě případů bezplatně zapůjčily objekty nebo materiál. Ten byl použit k realizaci práce a po jejím skončení nepoškozen opět vrácen zapůjčitelům a dále uveden do odpovídajícího oběhu. V případě sedmdesáti tisíc ping-pongových míčků tedy zpět ke spotřebiteli a pak na hrací stoly, pro které byly původně určeny. Zčásti se tak podařilo vyloučit všudypřítomnou finanční cirkulaci a zůstalo jen u výtvarného počínu. Vzhledem k velkorysé vstřícnosti těchto podniků zůstávají jejich jména vedle prací trvale uvedena. Aby bylo možné tuto výstavu doplnit o reálné instalace a některé cykly představit v souvislé linii, doznal prostor galerie jistých úprav a změn. I to bývá součástí mého postupu při přípravě výstavy. Za pozvání k ní, nebývalou pomoc i organizaci s tím spojenou, patří poděkování Michalu Kalhousovi a také Martinu Fišrovi.

Předložený výsledek, včetně možného i nemožného působení vystavených věcí, už nechávám jen na vás – návštěvnicích.

Děkuji, že jste projevíli zájem.

Ivan Kafka
/volný přepis úvodního slova/

Petr Kuba, Sochy&obrazy

17. 11. 2006 – 15. 12. 2006

kurátoři: Petr Kuba a Martin Fišr

úvodní slovo: Jiří Vávra

Petr Kuba

*29. 3. 1958, Olomouc

žije a pracuje ve Šternberku

studium

1985 – 1991 VŠUP v Praze (Kurt Gebauer)

samostatné výstavy (výběr)

2006 Sochy&obrazy, Galerie Šternberk, Šternberk

2005 (se Zdeňkem Vackem), Galerie G, Olomouc

2005 Galerie Litovel, Litovel

2003 Galerie G, Olomouc

2003 Zámek, Náměšť na Hané

1997 Diekirch, LU

1996 Galerie Šternberk, Šternberk

1996 Galerie Jana, Svatý Kopeček

1994 (s Ivanou Kubovou), Galerie Na hradě, Olomouc

1994 O vodě (s Petrem Zlamalem), Galerie Fresce-Mehles, Bad Arolsen, DE / Volksbank, Frankenberg, DE

kolektivní výstavy (výběr)

2004 Setkání v divadle, Šumperk

2002 Decenium, Galerie G, Olomouc

2002 II. salon, Litoměřice

2002 Rastros, Galeria Diaz Mancini, Caracas, VE

2000 Umění Moravy, Velvyslanectví ČR, Caracas, VE

2000 Olomoucké ateliéry III, Olomouc

1998 Symposium, Voorburg, NL

1997 Percosi d'arte 90, Benátky, IT

1997 Setkání čtyř, Galerie Šternberk, Šternberk

1994 Symposium Sv. Kopeček, Galerie Jana, Svatý Kopeček

1993 Incontro Centro Europeo, Centro Friulano Arti Plastiche, Udine, IT
1993 Výběr z nefigurativní tvorby, Kabinet grafiky, Olomouc
1992 Mezinárodní symposium, Šternberk
1992 ŠIPS, Galerie Šternberk, Šternberk / Galerie Půda, Olomouc
1991 Kabinet grafiky, Olomouc

Petr Kuba nám prostřednictvím svých soch, reliéfů a maleb nabízí vejít do příběhů, které tu byly již před námi. Ale i ty nejmenší posuny jsou zdrojem pohybů. Proč by se jinak tolik umělců snažilo tak usilovně předělávat, kopírovat, demonstrovat a smontovávat součásti našeho světa?

Kuba nehledá nový výraz nebo objev, i když ty bývají často v umění považovány za něco podstatného – zvláště v umění moderním. Kuba ví, že když bude pracovat a nebude se na nic ohlížet, tak vše ostatní potom přijde. Musí nejdřív říci, kdo je a co umí.

Kubovy práce jsou místem, kde probíhá dialog mezi příběhem a komentářem. Před jeho pracemi se divák ocitá mezi skutečnými věcmi a událostmi, mnohdy zde probíhá i bolestná konfrontace. Co se přihodilo jemu, stává se i nám, jen my o tom neradíme mluvíme nebo to nedovedeme vyjádřit.

Jde o vymezení, o nepřetržitý popis a pocit:
někde jsem byl,
nemohu si vzpomenout kdy, kde, s kým.
Ale byl jsem tam jistě.

Kuba pracuje s hmotou, s barvou, zanechává v nich stopy procesu, zmocňuje se jich. Lze v nich číst a vyčíst zážitky, mezní situace, do kterých se člověk dostal, dostane, neboť tak se zjevily na reliéfech, sochách i obrazech Petra Kuby během jeho práce.

Jelikož při pohledu na výtvarné dílo zároveň dílo vytváříme, stáváme se hlavní postavou díla, a to na úkor samotného autora.

Opíjeme se jím.

Citace: Charles Baudelaire, Básně v próze

Jiří Vávra
/úvodní slovo/

Kokolia & druhá grafika, výstava Vladimíra Kokolia a studentů ateliéru Grafika 2 Akademie výtvarných umění v Praze

20. 12. 2006 – 19. 1. 2007

kurátoři: Vladimír Kokolia a Martin Fišr

úvodní slovo: ateliér Grafika 2

Vladimír Kokolia

*27. 11. 1956, Brno

žije v Praze a Veverských Knínicích

studium

1975 – 1981 AVU v Praze (Jan Smetana)

1990 Cena Jindřicha Chalupeckého

od 1992 vede ateliér Grafika 2 na AVU v Praze

samostatné výstavy (výběr)

2006 Bůh, Galerie Ars, Brno

2003 Dům Umění, DUMB, Brno

2003 Vidění, Galerie Behémót, Praha

2002 Energie, Galerie Ars, Brno

2001 Zahrada, Opera House Gallery, Káhira, EG

2000 Armutidis, Kokolia (s Nikosem Armutidisem), Galerie Aspekt, Brno

1998 Czech Center, New York, USA

1998 Prsa, Mánes, Praha

1998 Výstavní síň Sokolská 26, Ostrava

1997 Šamorinská synagoga & At Home Gallery, Šamorín, SK

1994 Langzaam (s Arjanne van der Spek), Knoll Galerie, Vídeň, AT

1994 Wechselspiel (s Tomášem Rullerem), Kunstraum München, Mnichov, DE

1992 Uprostřed pole, Galerie Behémót, Praha

1989 Barbakangalerie, Lipsko, DE

1989 Galerie Čs. spisovatele, Brno

1989 Galerie Oko, Amsterdam, NL

1989 Kleine Humboldtgalerie, Berlín, DE

1989 Kulturní středisko Opatov, Praha
1988 Retrospektiva, Vysokoškolský klub, Brno
1987 Divadlo v pohybu, Divadlo na provázku, Brno
1987 Sto hodin Na bidýlku, Galerie Na bidýlku, Brno
1986 Ekko Centrum, Utrecht, NL
1986 Moravské dny, Lidový dům, Praha
1982 Masová doprava, Galerie mladých, Brno

skupinové výstavy (výběr)

2006 Kokolia & druhá grafika, Galerie Šternberk, Šternberk
2006 + - 50, Generace 80. let ze sbírek Galerie Klatovy/Klenová, Galerie U Bílého jednorozce, Klatovy / Galerie města Plzně, Plzeň
2004 La boîte en valise – oder Die Neue Welt liegt mitten in Europa, Kunstverein Weiden, Weiden, DE / 2005 Akademie der Bildenden Künste, Norimberk, DE / 2005 Galerie AVU, Praha
2003 Ejhle světlo, Moravská galerie, Brno
2002 III. Nový zlínský salon, Státní galerie ve Zlíně, Zlín
2000 Melancholie, Moravská galerie, Brno
2000 Konec světa, Národní galerie, Praha
1997 Kořeny, Mánes, Praha
1996 Jitro kouzelníků, Národní galerie, Veletřzní palác, Praha
1996 Aktuelle tschechische zeichnung, Knoll Galerie, Vídeň, AT
1996 Mezi erupcí a morem, Národní galerie, Jízdárna Pražského hradu, Praha
1994 Europa, Europa, Kunst- und Ausstellungshalle, Bonn, DE
1992 Documenta IX, Aue-Pavilions, Kassel, DE
1992 Situace 92, Mánes, Praha
1992 Šedá cihla II, Galerie Klatovy/Klenová, Galerie U Bílého jednorozce, Klatovy
1991 Beitrag zum Glück, Galerie der Künstler, Mnichov, DE
1991 Kunst Europa, Haus Salve Hospes, Kunstverein Braunschweig, Braunschweig, DE
1991 Laureáti Ceny Jindřicha Chalupického 1990, Galerie Václava Špály, Praha
1991 Open House, The Headlands Center for the Arts, San Francisco, USA
1990 Česká alternativa, ÚLUV, Praha
1990 Dialogue / Prague / Los Angeles, Otis / Parson Gallery, Arroyo Arts Gallery, Santa Monica Museum of Art, Los Angeles, USA
1990 Inoffiziel – Kunst der ČSSR 1968 – 1989, Museum der Stadt Regensburg, Řezno, DE
1989 Dialog Praha / Los Angeles, Lidový dům, Praha
1989 Popis jednoho zápasu, Orlická galerie výtvarného umění, Rychnov nad Kněžnou / Galerie moderního umění v Roudnici nad Labem, Roudnice nad Labem / Městská galerie, Most / Galerie výtvarného umění, Cheb / Galerie umění, Karlovy vary
1988 Prešparty 88, Múzeum SRR, Prešov, SK
1988 Rockfest 88, Palác kultury, Praha
1988 Výstava patnácti – generace 80. let, GHMP, Staroměstská radnice, Praha / Galéria hlavného mesta SSR, Pálffyho palác, Bratislava, SK
1987 Konfrontace VII, Praha – Vysočany
1987 Rockfest 87, Palác kultury, Praha

odborný asistent ateliéru
Šárka Trčková (1965)

vystavující studenti

Ondřej Basjuk (1983)
Zdeňka Benešová (1977)
David Böhm (1982)
Jakub Honetschläger (1980)
David Hřivňacký (1979)
Ladislav Kouba (1980)
Ondřej Lipovský (1975)
Ryan Ó Rourke (1982)
Karel Pivoňka (1978)
Pavel Příkaský (1985)
Emma Rönnholm (1984) – stážistka
Karolína Rossí (1983)
Zuzana Růžičková (1982)
Jakub Tomáš (1982)
Silvie Vavřínová (1979) – stážistka, VŠUP
Libuše Vendlová (1978)

Zlomky kánonu Grafiky 2 a instrukční sada Šternberk

- chodit do školy je normální
- levý dřež je na barvy a pravý na nádobí
- striktně oddělujeme houbičky
- lógr ne do výlevky
- recykluj papír, plasty, sklo
- zavíráme dveře, udržujeme teplo pro model
- ředidla používáme jedině venku
- nechceme na stole igelitáky, drobečky, kelímky ani med
- nekuř, nebo budeš zametat jagly
- hudbu nahlas, nebo vůbec
- mašinky jenom po zaškolení
- dávej do dveří hadru
- když jdeme poslední, zhasínáme, zavíráme okna, vypínáme spotřebiče, zavíráme dveře
- vzkazy na společný mail a na nástěnku
- závady na budově hlásíme neprodleně
- aktualizujeme změny čísel, mailů a adres
- na dohodnuté časy nechodíme pozdě

- když jsme pozdě, dáme vědět včas
- na začátku roku se zas rozkreslíme
- každé dopoledne model pro všechny ročníky
- zajímá nás víc začátek než konec
- obejdi model, najdi pravý pohled
- měj chuť
- odolej nutkání ruky, nutkavě se dívej
- zjisti, co tě na pohledu baví
- napni papír pravouhle, ať víš, kde je sever
- žádné zbytečně velké formáty
- praváci a pravačky kreslí přes levou stranu desky
- úhel model/deska co nejostřejší
- zaregistruj stupňování světla
- zaregistruj stupňování stínů
- podívej, které barvy chybí
- kolik mají barvy světla
- kde je celková tonalita
- zkus uvidět obraz
- kreslí jak chceš
- chtěj krásu
- nekresli kresbu, ale věc
- nekresli věc, kresli kresbu
- vždycky je něco nehlavnější
- nejdůležitější je nepředpojatost
- nejdůležitější je věrnost
- nejdůležitější je překročení stínu
- nejdůležitější je zapalování
- nejdůležitější je umění
- nejdůležitější je zpráva
- nejdůležitější je nevýslovné
- nejdůležitější je přesnost
- nejdůležitější je být hodný/hodná
- linka ohrožuje modelaci
- objem překáží prostoru
- rukopis nenahradí formu
- textura ubírá strukturu
- gesto vyplývá sílu
- ornament blokuje obrazovost
- kompozice brzdí vizualitu
- výraz ještě není psychologie
- psychologie vadí velké formě

- obrys není fyzický
- detaily kontrolují celky
- tvary koukají po tvarech
- pozadí má tvar
- formy jsou místa pro tvary
- plány jsou obrazy v obraze
- kreslení nese hudba
- do kresby je vidět
- kresba se nedá pokazit
- dělej blbě
- udělej se v kresbě
- poslouchej ji bezohledně
- nesmíš se chápat
- nekreslíme ze slušnosti
- kreslíme za papír
- ať je to obrázek
- ať je nemožný
- ať vydrží
- připravte věci do Šternberka
- každý vystaví jednu věc
- legenda začíná od jména
- zjistíme svoje pravé jméno
- nechte si poradit od jiných, nevíte-li

- ❖ Ondřej Lipovský
 - Homouš strašný
- ❖ Šárka Trčková
 - Médium
- ❖ Ondra Basjuk
 - Psohlavec
- ❖ Silvie Vavřinová
 - Matka vlčice
- ❖ Ryan O'Rourke
 - Zahalený
- ❖ Láda Kouba
 - Tristan
- ❖ Libuše Vendlová
 - Kněžna
- ❖ Kuba Tomáš
 - Batman

- ❖ David Hřivňacký
 - Hovno s háčkem
- ❖ Pavel Příkaský
 - Hráč
- ❖ Zdenka Benešová
 - Radistka
- ❖ Jakub Honetschläger
 - Hezoun
- ❖ Karel Pivoňka
 - Opice chodící ve stoje
- ❖ Karolína Rossí
 - Michelin
- ❖ Vladimír Kokolia
 - Zoufalec
- ❖ Zuzana Růžičková
 - Raketa
- ❖ Emma Rönnholm
 - Alenka
- ❖ Bavid Böhm
 - Neználek
- na instalaci o den dřív
- dovézt víno z Moravy
- na vernisáži tohle přečtem sborem

/místo úvodního slova/

NEJ

Nejsi NEJ lepčí!

Galerie Šternberk 2006

NADACE PRO SOUČASNÉ UMĚNÍ ■ PRAHA

Sestavili: Martin Fišr a Terezie Nekvindová

Grafický design: Radomír Veselý

Foto: Michal Kalhous, Martin Fišr a archiv autorů

Vydání katalogu podpořili Ministerstvo kultury České republiky a NSU – Praha

Vydala Městská kulturní zařízení, Šternberk 2006

Tisk: Inergrafis Group, s.r.o., Olomouc

Náklad: 250

ISBN 978-80-904092-0-0

Poděkování Michalu Kalhousovi a autorům jednotlivých textů.

Biografie byly sestaveny na základě podkladů dodaných autory, katalogů umělců a veřejně přístupných internetových databází (<http://vvp.avu.cz/idatum>, www.artlist.cz, www.artarchiv.cz, www.sca-art.cz).

